

Julkort
från
Knutebo

Sidan 3

Bota med
huskurer

Sidan 26

Scouter på
utflykt

Sidan 6

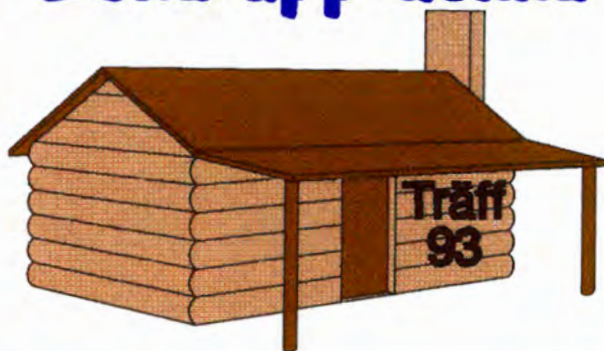
19 Trollens Nyheter 92

Årgång 28 julen 1992

Nu är julen äntligen här
liksom Trollens Nyheter

Den tjugofemte Trollykientträffen
1993 är bokad till samma ställe som
i år, 1992, nämligen Gilwellgården.
Träffen äger rum 28 juni till 3 juli.
Boka upp denna vecka redan nu !!

**HJÄRTLIGT
VÄLKOMNA**

Chefredaktör'n har ordet eller nu har han gjort det igen

Nu är det åttonde året i rad som jag lägger sista handen vid Trollens Nyheter. Varje år innebär en ny utmaning i kampen att få tidningen färdig för distribution innan julen nalkas. Hitills har jag lyckats med mitt värv.

I förra årets nummer nämnde jag att det eventuellt skulle bli ett inköp av dator och skrivare innan 1992 var till ända. Så blev det faktiskt. Orsaken till detta är att jag blev uppsagd från företaget jag har jobbat på i sexton år. Vi fick emellertid en liten kompensation för detta, och den använde jag till inköp av detta. Pengar kan inte kompensera att man blir arbetslös, och dessutom kan jag inte köpas. Om det inte är till rätt pris förstås. Jag är inte ensam om

att bli arbetslös i detta avlånga land. Det har varit en utslagning utan like på arbetsmarknaden detta år. Fabriker läggs ner på löpande band. Även inom den offentliga sektorn har friställningarna varit fler än någonsin. Var det ska sluta har väl ingen svaret på idag.

Jag var i Riga, Lettland en helg i november. Där har dom det ännu värre. Dåligt med mat, ingen värme och inte särskilt mycket att hoppas på för framtiden. Här i Sverige har det ännu

inte gått så långt, men fortsätter det i den här takten så vet man aldrig.

Nog om detta. Jag vill passa på att tacka alla som har skickat in manus och annat material till årets publikation. Det har varit en riklig skörd, och det har faktiskt blivit hela 34 sidor.

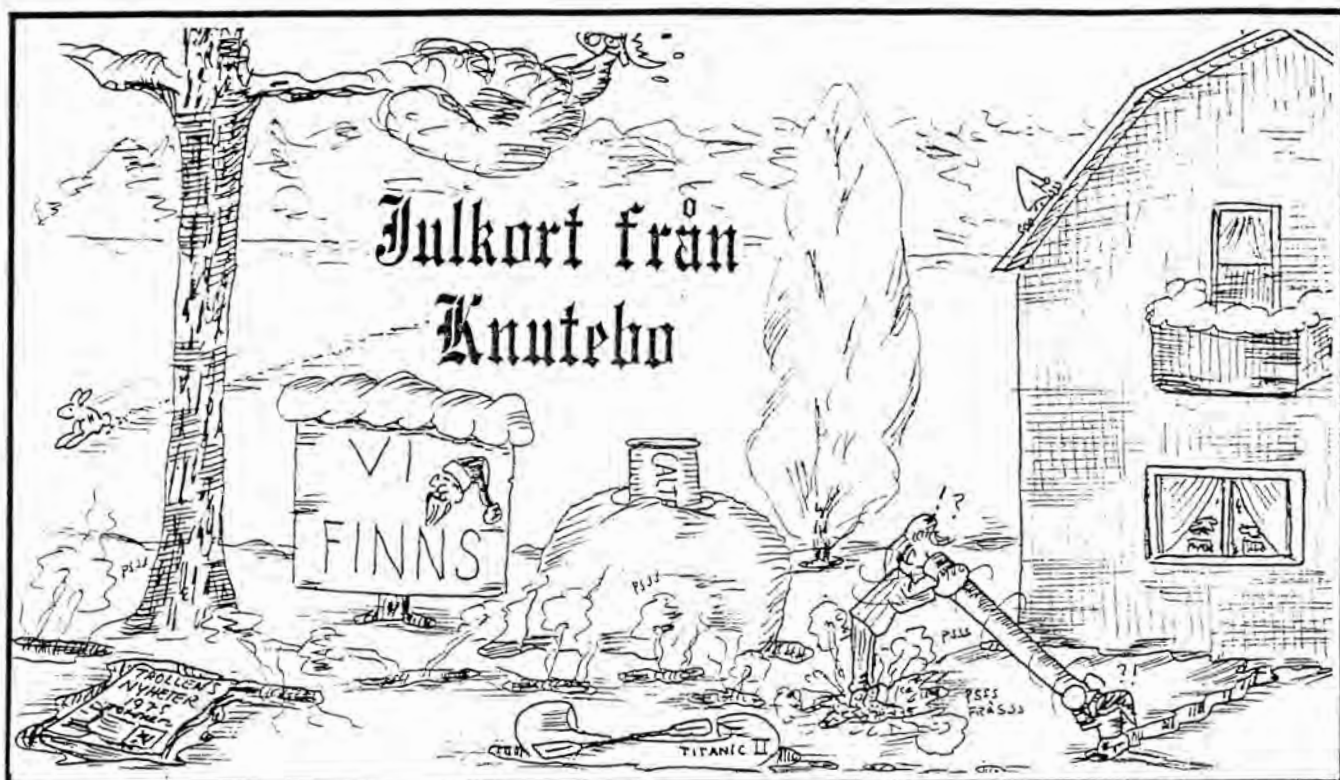
Många av dem, för att inte säga alla är riktigt läsvärda och kommer säkert att bereda er mycket nöje i flera dagar under helgerna. Jag hoppas att ni får en riktigt trevlig julhelg tillsammans med familjer, anhöriga och Trollens Nyheter. Jag önskar dessutom er alla ett riktigt Gott Nytt År.

Eric Lennartsson
Eric Lennartsson
Chefredaktör

**TROLLENS NYHETER - TIDNINGEN MED
SENASTE NYTT**

Trollens Nyheter
Grundad julen 1965

Chefredaktör och ansvarig utgivare Eric Lennartsson
Redaktion: Hans Gunnarsson (illustrationer)
Utrikeskorrespondent i Skåne Bernie Olovsson
TN:s adress: Esplanaden 10 B 613 30 Oxelösund
Tel: 0155 - 375 80

Det är lite kärvt på Stranna just nu. Det är lika bra att säga det på en gång. Varken jag eller Trilla mår riktigt bra. I snart 60 år har vi ju haft det så fint här. Alla har uppskattat våra insatser för att hålla ordning på både det ena och det andra.

Men nu! Nu börjar man plötsligt tvivla, inte bara på vår existens, utan också på om vi egentligen har något berättigande.

Ja, alla förstår väl att det är Sverker som håller på att göra livet surt för oss. Han tror helt enkelt inte att vi finns och det är nästan omöjligt att få honom att ändra uppfattning. Han är ju enveten till tusen.

Alla som har bott på Stranna vet ju att vi jobbar hårt på nätterna och då kan det inte undgås att vi ibland slamrar och står i en del. Vi vet att några av gästerna på

Stranna har blivit lite skärade av ljuden, men så länge Murklan fanns här var det inga problem. Hon kunde på ett enkelt och rättframt sätt berätta att det var Jakob och Trilla som jobbade i sitt anletes svett och åstadkom smärre oljud. Då kände sig gästerna lugna.

Men Sverker... Fast han har bott på Stranna hela sin barndom och långa perioder även därefter och borde ha upptäckt vad vi har betytt så har han nu börjat tvivla på oss. Han hittar på alla möjliga förklaringar - eller snarare bortförklaringar - när någon är här på kvällstid och undrar vad det är som slamrar.

- Det är vattenberedaren på vinden, säger han. Men jag ska snart ta itu med att laga den, eller kanske rentav byta ut

den.

Han tror förstås inte att vi hör vad han svamlar om, men det gör vi och nu är vi ganska less på alltihop. Jag vågar ju fortfarande inte prata med Trilla på allvar om att vi ska flytta. Vissa antydningar har jag gjort och nu verkar det faktiskt som hon skulle vara åtminstone lite intresserad.

- Det skulle vara mycket roligare att vara på Hällgården, sa hon helt plötsligt en dag. Där finns ju Murklan och då vet vi att vi har åtminstone en som gillar oss.

Jag vågade liksom inte ge något riktigt svar utan nöjde mig med att nicka och hålla med. Visst skulle jag också vilja flytta till Hällgården, men jag är lite osäker på hur den där vaktmästarn Nalle skulle reagera. Visserligen kommer han uppifrån

Forts. från föreg. sida.....

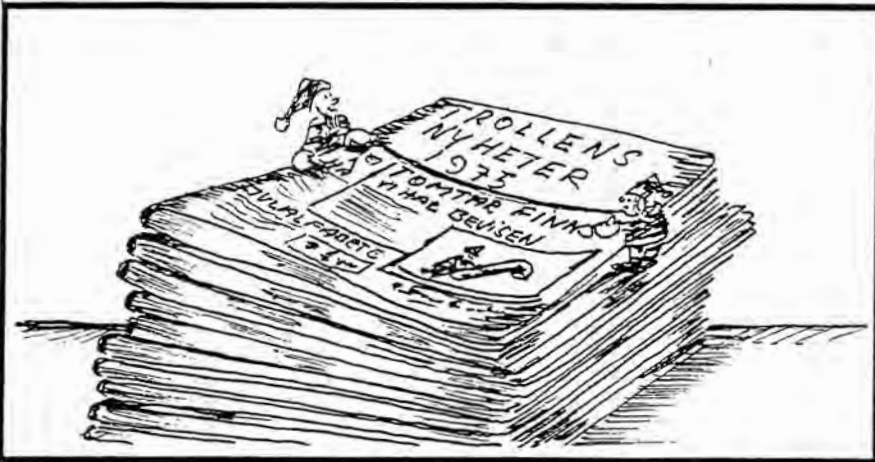
Näcksjöhållet där många av våra släktingar har skött gårdarna så han borde egentligen veta både att vi finns till och hur vi arbetar. Men ändå...

Sedan är det ju faktiskt så - som jag berättade i TN förra året - att vi lovat varandra att stanna kvar i den här gården tills vi inte orkar mer. Det löftet gav vi varandra och värdfolket redan när gården stod i Vik och vi brukar faktiskt hålla våra löften. Som ni förstår har vi varit inne i en verklig kris!

för att få inspiration till artiklar för årets nummer. Han ska inte kunna undgå att se artikeln som Nils skrev i TN för år 1975. Så här skrev Nils då: (För att ge ännu bättre styrka åt det skrivna sänder jag också med de teckningar Hasse gjorde den gången)

" I somras när jag var på Stranna och höll på med reparationer av huset låg jag uppe på mors och fars rum. (På nätterna alltså) Jag låg i sängen närmast balkongen och intill sängen står ett litet skåp. De första

igen, ungefär en decimeter. Detta fortsatte varje mor-

Ingen chans för Sverker att undgå att se 1975 års TN

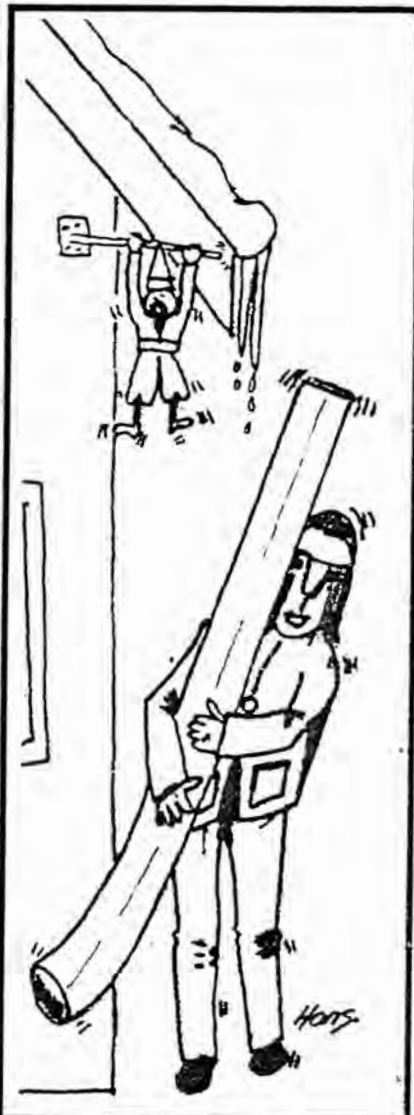
Men kriser är till för att lösas och häromkvällen kom jag - eller om det var Trilla - på en sak som skulle kunna ordna upp allt. Och detta ska vi tacka Nils i Trollhättan för.

Vi kom nämligen ihåg att Nils hade skrivit en sak om oss i TN för många år sedan där han på ett övertygande sätt gav bevis för att vi verkligen finns. Nu ska vi se till så att just den tidningen kommer att ligga överst i högen när Sverker börjar titta i gamla TN-upplagor

nätterna märkte jag inget ovanligt men så en dag tog jag bort stupröret vid knuten. Det stuprör vi alltid sagt att Jakob bott i.

Jag var tvungen att ta bort stupröret för att kunna byta bräderna på framsidan av huset. Natten efter det att jag gjort detta hände något märkligt. När jag vaknade på morgonen stod dörren till sängskåpet på glänt. Jag stängde den och tänkte inte vidare på saken.

Nästa morgon stod den lilla skåpdörren en aning öppen

När stupröret försvann fick Jakob och Trilla problem.

gon och jag började undra mer och mer vad det berodde på.

Så en dag hade Åke och jag köpt hem nya stuprännor och rör. Vi hjälptes åt att sätta upp dessa.

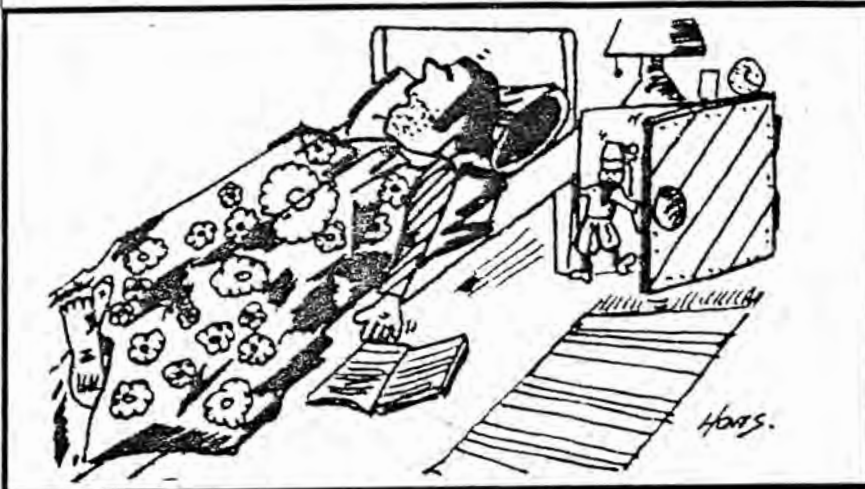
När jag vaknade morgonen efter var skåpdörren stängd och den stod inte öppen någon morgon efter den dan.

Naturligtvis kommer ni att säga att detta berodde på

Forts. på nästa sida.....

Forts. från föreg. sida

alla möjliga saker, den ena konstigare än den andra. ningen ska tänka efter två gånger innan ni skojar om

Jakob gick ut och in i den lilla dörren, men hade svårt att stänga efter sig.

Men jag kommer ändå att tro att min teori är den rätta.

Det var Jakob som gick ut om nätterna genom skåpdörren och glömde, eller inte kunde, stänga den när han gick in på morgonen igen. (Jag kunde inte! Jakobs anm). Han hade blivit av med sin vanliga entré under några dagar och då måste han naturligtvis hitta en ny väg att ta sig in på.

Så jag tror att ni i fortsätt-

"tomtar."

Så långt Nils berättelse alltså.

Den berättelsen borde väl också göra intryck på Sverker. Nils har ju ändå tre års längre erfarenhet av livet. Så det så...

Med detta önskar jag och Trilla alla Trollsykier en riktigt God Jul och glöm inte att sätta ut gröt åt oss för det gillar vi.

Jakob Knutebo

VINTERFÖNSTER

Trädens nakna grenar
som domnat i den blå kylan
speglas i det mörka glaset.

Vinden samlar i mjuka linjer
den ljudlöst fallande snön
kring trädgårdens buskar.

En ensam skata vippar omkring
och letar glömda sommarminnen
bland markens grästuvor.

Köldens och mörkrets tid är här
låt mitt brinnande hjärta
få värma dina frusna händer.

Sven Ivarsson

HÅRDA KRAV

Det hände sig vid den tiden...

Jag gick upp till kyrkoherden och frågade vad som krävdes för att bli prästvigd.

- *Har du studentexamen, frågade han.*

- *Nej, sa jag.*

- *Du har kanske någon teologisk examen, fortsatte kyrkoherden.*

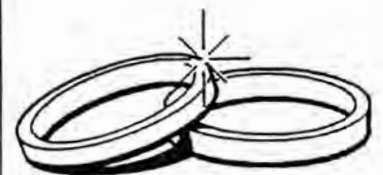
- *Nej, tyvärr, inte det heller.*

- *Ja, då blir det nog svårt, sa han. Det är ytterst sällsynt att prästvigning kan ske utan studenten eller teologisk skolning, konstaterade kyrkoherden och såg lite ledsen ut.*

Det var inte mycket att göra åt detta. Jag "lomade" lite besviken hemåt igen och berättade med sorg i hjärtat för Fanny att vi nog fick lov att nöja oss med borgerlig vigsel.

Men bröllopsnatten kunde - dessbättre - varken präster eller lekmän påverka.

Eric

Scoutpatrullen "Ekorren" på utflykt eller Korv och mörkrädsla

Text: Nils Holgersson

Bild: Anders Nilsson

Vinterns eftermiddagsbleka solstrålar letade sig in i skolsalen genom fönstren som vette åt väster. I strålarlarna kunde man se dammkornen gnistra. Nils trutade med munnen och blåste sakta ut luft mot den närmaste solstrålen. Någon sekund senare kunde han se hur dammkornen virvlade runt när de träffades av luftstrålen.

- NILS !!! HÖR DU INTE PÅ !!!

Nils ryckte till, han tittade upp och såg "Fru Wiströms" skarpa blick stirra på honom från katedern.

- Nå, var i Njutångers socken har man funnit föremål som härrör från stenåldern? Och vilka föremål har man funnit?

- i Västtjärn, svarade Nils snabbt när han ryckts ur sina drömmar och in i den historiektion man just nu höll på med.

Han hade lika gärna kunnat sagt "Långvika", för där hade han gjort egna utgrävningar i grusgropen på andra sidan järnvägen och hittat tre stenskarvor som säkert var pilspetsar och en lång stenskarva som måste vara ett knivblad. Men han ville hålla det hemligt än så

länge.

- Ja, och vad har man hittat? frågade "fru Wiström" strängt.

- Pilspetsar, knivar, sten-nyxor och en urholkad trädstam, svarade Nils lika snabbt, han kunde detta.

Normalt var han mycket intresserad av historia. Det måste man vara, tänkte han, när man ska bli upptäcktsresande. För det skulle han bli, precis som Sten Bergman och Sven Hedin. Sten Bergman skulle han snart gå och lyssna på. Han skulle komma till Folkan på Iggesund och berätta om sin upptäcktsresa till "mörkaste Afrika". Nils tyckte det var ruskigt spännande. Han ryste bara han tänkte på "mörkaste Afrika".

Tänk att bara våga... Våga gå in alldeles ensam i "mörkaste Afrika". Alldeles kolsvart och lianer och andra hemiska växter som slog mot ansiktet när han gick där...och människorna var svarta också så dom kunde han inte heller se. Han hade förstås en ficklampa med sig, men den kunde han ju inte ha tänd hela tiden, då skulle batteriet snart ta slut. Nu förstod Nils varför Sten Bergman hade så konstig

röst. Nils tänkte på dom mörka höst- och vinterkvällarna när han själv var tvungen att ensam gå ut på "dass" därhemma. Om det var något som prasslade utanför dörren när han satt där, brukade rösten bli väldigt skorrig och konstig när han frågande sa:

- Ärr deet nån däärr, ärr deet duu Sveen.

Han var i alla fall bara ute på "dass" och fick ändå så konstig röst, tänk då att vara i "mörkaste Afrika". Det var ju inte alls konstigt att Sten Bergman hade så konstig röst när man hörde honom på radio. Den hade naturligtvis blivit så när han varit i "mörkaste Afrika".

Tre lediga dagar

Nils hade åter hamnat i drömmarnas värld där han satt i skolsalen. Nu var det drömmar om Sten Bergman, men nyss hade det varit drömmar av helt annat slag. Då hade han drömt om de tre kommande dagarna. Tre lediga dagar från skolan. Idag var det torsdag. Fredag och lördag var det skurlov. Nils och hans kamrater i scoutpatrullen "Ekorren" hade beslutat att tillbringa dessa tre lediga dagar i scoutstugan i Ölsund. Det var om dessa

Forts. från föreg. sida

dagar Nils hade suttit och drömt när "Fru Wiström" hade avbrutit hans drömmar.

Solen hade försvunnit bakom Sundsättersberget när "Fru Wiström" avslutade lektionen. Nils skyndade sig ut i tamburen och tog på sig jacka och mössa, hängde tidningsväskan över axeln och sprang ner för trappan och ut på gården för att möta sin bror Sven. Nu skulle dom till "slaktarns" och köpa korv för en krona. Nils hade med sig Bengt-Göran och Sven hade med sig Bernt. Dom tog sina sparkar och åkte bort till "slaktarns". Sven öppnade dörren och kikade in i butiken för att se vem som var där.

- Det är Per-Erik som är där... Gå in först du Nils, sa han och tog upp en tjugofemöring ur fickan och gav Nils.

Nils tog tjugofemöringen och gick in. De andra tog sina sparkar och åkte några vändor utför slaktarbacken under tiden de väntade på Nils. När Nils kom ut undrade Sven hur det gått.

- Det gick bra... titta här, sa Nils och höll upp en korv på drygt en decimeter.

Sven gav Bernt en tjugofemöring och han gick in och kom ut efter en stund med en ännu större korvbit. Bengt-Göran fick också en bit som var lika stor som Bernts. Sven gick in sist. När han kom ut var han högröd i ansiktet.

*- Fan... jävlar, svor han.
- Vad är det, frågade Nils.*

- Åh, jag fick handla av Slaktar-Gunnar... titta, sa Sven och höll upp en liten korvbit som på sin höjd var en halv decimeter. Är ni nöjda om ni får dela den här, frågade Sven i riktning mot Bengt-Göran och Bernt.

Båda nickade och Sven tog upp en kniv och delade korvbiten och gav hälften till dom var. Pojkarna delade på sig, Bernt och Bengt-Göran åkte mot Backa. Sven och Nils mot Långviken på sina sparkar. När Sven och Nils gick upp för Prästbacken sa Sven:

- Dom gick på det... titta här, sa han samtidigt som han tog upp en korvbit ur tidningsväskan som var en halv decime-

Nils höll upp en bit korv på drygt en decimeter...

ter lång. Jag bad Per-Erik dela den på mitten, fortsatte Sven och log ganska stolt.

- Fan, va klyftigt, sa Nils

beundrande.

Han hade tyckt det var konstigt att Sven hade fått handla av Slaktar-Gunnar, för han hade ju själv sett Slaktar-Gunnar ute i slakthuset på bakgården när Sven var inne i butiken. Nils tyckte Sven hade gjort ett bra kap. Nu hade dom ju fått en extra bit korv till scoututflykten. Samtidigt var Nils ganska stolt själv. Det var han som hade kommit med iden att köpa för tjugofem öre åt gången. Han hade upptäckt att man alltid fick lika stor bit korv avsett om man köpte för tjugofem eller femtio öre. Därför hade han föreslagit Sven att dom skulle ta med sig varsin kompis till "slaktarns", dom skulle få dela på sista biten och då skulle i alla fall Nils och Sven få en decimeter extra. Fast då gällde det att undvika att handla av Slaktar-Gunnar, för av honom fick man alltid jättesmå korvbitar.

Packat och klart

Under torsdagskvällen packades och gjordes det i ordning för utflykten. Allt måste vara färdigt till fredagsmorgon för då skulle dom först ut med tidningarna och sedan skulle dom vara i Iggesund redan halv nio för avfärd. Extrakläder och mat packades i ryggsäckar. Maten bestod av en limpa, smör, en burk med sockerblandad kakao, fyra bitar kall tjoockpannkaka och så korven förstås. Ryggsäckarna ställdes i farstun, där det var lite svalare.

Forts. på nästa sida....

Forts. från föreg. sida

På fredagsmorgonen behövde inte mamma väcka dom mer än en gång, det vanliga annars var att det blev både tre och fyra gånger. Nu var dom i kläderna nästan innan mamma hade hunnit lämna rummet. När dom kom ner i köket skyndade dom sig att röra i ordning kakao, socker och lite vatten i de framdukade kopparna. Sedan hällde de på hett vatten, rörde om, breddade sin smörgås och åt.

- Det är tjugo grader ute idag, sa mamma. Ska ni verkligen åka till Ölsund i den här kylan, scoutstugan är ju alldeles utkyld nu.

- Det är klart vi ska åka, det är ju bestämt, sa Sven. Vi får ju ta ved hos Dolk-Hans och elda i öppna spisen. Förresten, tjugo grader är väl inget.

- Det brukar vara rätt

är när ni kommer hem, tillade hon.

Redan när klockan var kvart i sex stod pojkarna färdigklädda för att gå upp till bussen och hämta tidningarna.

- Nu får ni allt lugna er en stund, ni får ju stå en halvtimme vid vägen och frysa inna bussen kommer. Och idag blir det inga skidor, utan ni tar sparkarna, så ni håller er varma, sa mamma.

Väntan på bussen

Det blev som mamma sa, men redan klockan sex stod dom vid vägen och väntade på bussen som kom med tidningarna från stan. När tidningarna delats upp och packats i väskorna blev det full fart på sparkarna mot Njutånger. Sven körde som vanligt Fegärde, Sundesäter och Backa. Nils tog Kyrkbyn, Tälje och Kvavtjär.

det iväg upp på rummet för att göra sig i ordning för utflykten. Sven drog på sig den grå scoutskjortan med en fina scoutliljan på bröstfickan. Runt halsen la han den gröna scouthalsduken och drog åt den med lädersöljan. Nils hade ingen scoutskjorta ännu, han hade inte klarat scoutprovet än, och fick därför inte bära skjorta. Men han hade grön halsduk och lädersölja som han tog på sig. Båda två tog sina grå båtmössor med scoutmärke.

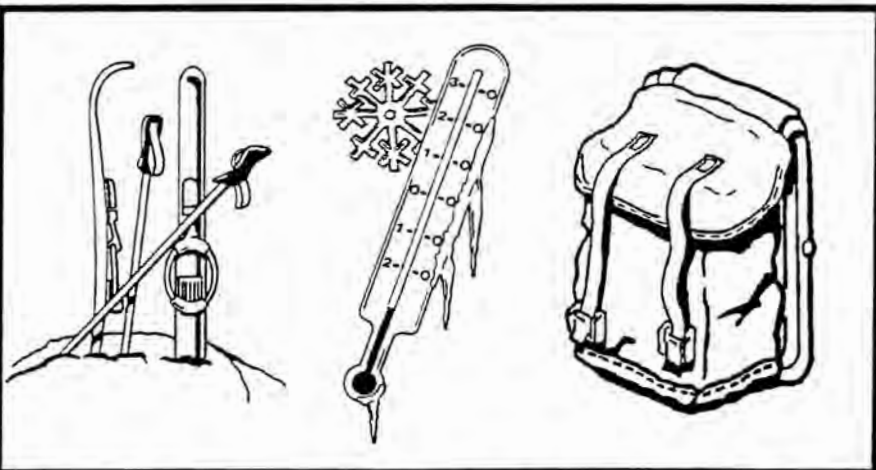
När de kom ner i hallen drog de på sig sina jackor och ryggsäckar. Sedan titade de in till mamma i köket för att säga "hej då" innan de åkte.

- Nu har ni väl sett fel på termometern, det är sexton minus, inte plus, sa mamma.

- Ja, va då, det vet vi väl, sa Sven.

- Om ni vet det, så är det nog bäst att ni byter mössor i alla fall, det där är sommarmössor, sa mamma.

Efter en kortare dispyt så lades båtmössorna i ryggsäckarna och vintermössorna åkte på. Innan de åkte iväg påminde mamma dom om att dom måste komma hem på lördagsmorgonen för tidningsutdelningen. Så bar det iväg i full fart mot Iggesund på "storsparken" tillsammans med Jan-Evert. Jan-Evert hade svårt att hänga med eftersom han var ensam på sin spark. I Iggesund mötte de Hans och

Det var många minusgrader ute, men tidningarna måste ut....

mycket när ni ska till skolan i alla fall, sa mamma. Ni måste ta på er ordentligt nu när ni ska ut med tidningarna, så får vi se hur kallt det

Klockan var inte mer än kvart i åtta när Nils var tillbaka och Sven kom strax före åtta. Efter en snabb titt på termometern som "bara" visade sexton grader, bar

Forts. på nästa sida....

Forts. från föreg. sida

Åke. Åke var äldst i gänget och var också patrulledare. Därför var det också naturligt att han tog tåten efter Forsavägen upp mot Ölsund.

Någon timme senare var de framme vid avtagsvägen till stugan, där de svängde av och passerade bakom "Dolk-Hans" ladugård och lider, och åkte den lilla stigen genom skogen och över gårdet fram till stugan.

Rysningar

Nils ryste i hela kroppen när de passerade "Dolk-Hanses". Sven hade berättat hemiska historier för honom om "Dolk-Hans". Han var fruktansvärt stor och arg, och han hade en jättedolk hängande i livremmen. Dol-

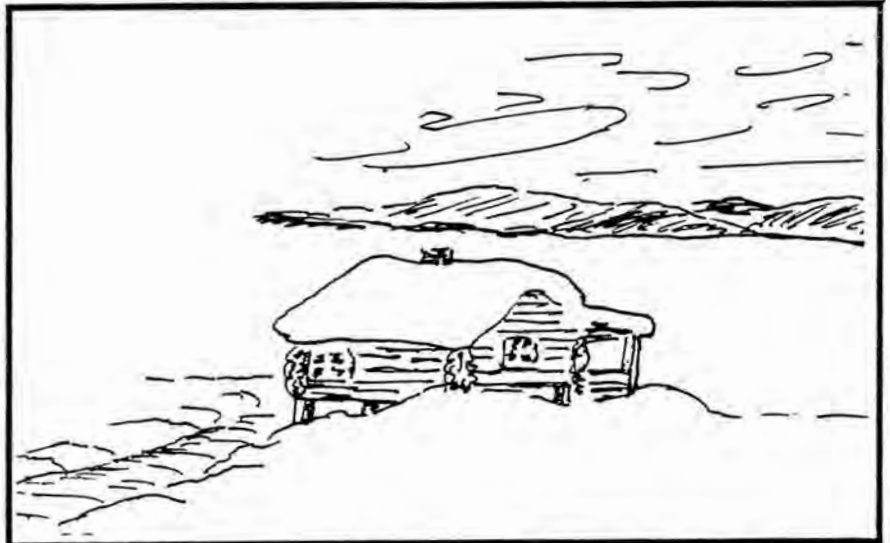
Sven hade berätta hemiska historier om "Dolk-Hans"...

ken var så stor att den slog honom med spetsen på knät när han gick. Visserligen hade de tillåtelse att ta ved

hos "Dolk-Hans", men man måste akta sig så man inte träffade på honom då. Sven hade varit oförsiktig en gång och då hade "Dolk-Hans" jagat honom hela stigen ner till stugan med dolken i högsta hugg.

Väl framme vid stugan delade de upp sig i grupper,

sutom fanns tre stora träbord och bänkar att sitta på. När det hämtats ved, skottats, eldats och värmts kakaovatten var det dags för första måltiden, som bestod av limpsmörgås och kakao. Efter maten var det dags för olika övningar utomhus. Livlinekastning, knopsla-

Den timrade scoutstugan låg vackert belägen alldeles invid sjön

eller rättare sagt delade patrulledare Åke upp dem i grupper för olika arbetsuppgifter. Sven och Jan-Evert fick till uppgift att göra eld i stugans öppna spis och värma kakaovatten. Nils och Hans skulle skotta rent utanför stugan, samt hämta ved. Åke själv skulle göra i ordning i det lilla ledarrummet, där han skulle ligga.

Stugan bestod av ett stort rum dom utefter ena gavelväggen hade två väggfasta "sovbänkar", sex meter breda och två meter djupa. På motsatta gaveln fanns ett litet rum avbalkat. Detta var ledarrummet. I stora rummet fanns också en öppen spis, placerad så att den värmdde båda rummen. Des-

gning m.m. Dessutom skulle det huggas hål i isen på sjön, som låg intill stugan, så att man slapp smälta snö till matlagningen. När mörkret föll gick man inomhus och åt av medhavd matsäck. Sedan gjordes det i ordning pinnar till kvällens korvstekning. Dessutom en timmes påläsning i Scouternas handbok, innan patrulledaren Åke skulle hålla förhör. Under förhöret fick naturligtvis Nils de flesta frågorna, eftersom han ännu ej klarat det första scoutprovet. Sven, Jan-Evert och Hans fick frågor när Nils inte kunde svaren.

Dagens höjdpunkt

Så var det dags för dagens

Forts. på nästa sida....

Forts. från föreg. sida

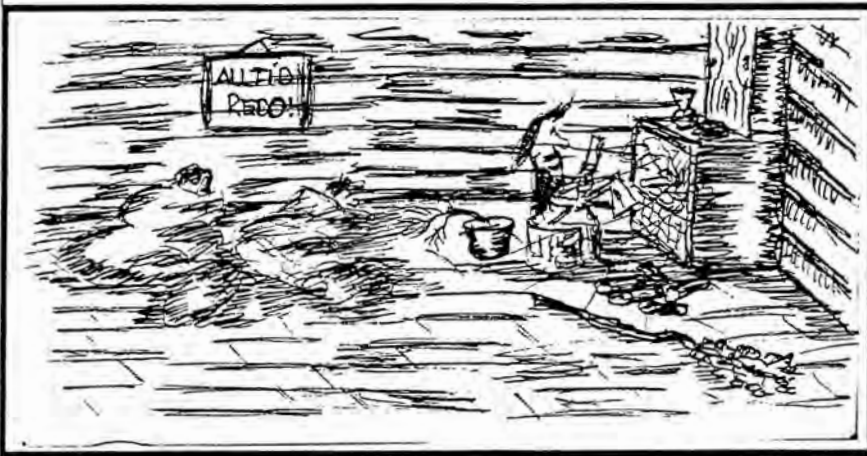
höjdpunkt, korvstekning. Man samlades runt den öppna spisen och satte fast sina korvbitar på de iordningställda pinnarna och höll dem över den stora glödhärden. En underbar doft spreds i stugan när korvbitarna svällde av värmen och fett droppade ner på glöden. Det gällde att hålla korven på rätt avstånd från glöden, så den inte blev för svartbränd. Korvbitarna åts så varma som möjligt direkt från pinnarna, och spred både värme och mätt-

han hade gjort upp tretimarspass för den natten. Då hade Jan-Evert passet mellan 8 och 11, Nils mellan 11 och 2, Sven mellan 2 och 5 och sist Hans mellan 5 och 8. Åke påminde också om, att om veden tog slut under natten var det eldvaktens sak att hämta mer hos "Dolk-Hans", och att man inte fick väcka sina kamrater för hjälp med detta, eftersom de hade egna pass.

Åke bestämde

Ingen sa något om vaktlistan, de visste att det var

vedhögen, den hade minskat betänkligt. Jan-Evert kröper ner under filten och somnade. Nils satt framför den öppna spisen, elden var det enda som lyste upp stugan, samtidigt som den gjorde att skuggor dansade runt vägarna. Nils tyckte att det kändes kusligt att sitta vaken ensam, ändå kändes det tryggt att sitta inne i stugan. Värre skulie det vara om han blev tvungen att hämta ved. Han försökte spara på veden så gott det gick, utan att elden skulle slockna, eller att det skulle bli för kallt i stugan. Men ganska snart insåg han att veden inte skulle räcka. Tänk om han ändå vågade väcka Sven och få honom att följa med till "Dolk-Hans". Nej, det vågade han inte. Det fick man ju inte göra. Han började leta efter ficklampan i ryggsäcken. Den var borta. Var hade han lagt den? Han letade i Svens ryggsäck, det fanns ingen ficklampa där heller. De andra ryggsäckarna vågade han inte titta i, tänk om någon skulle vakna. Han drog på sig jackan och tittade ut genom fönstret. Ute lyste fullmånen och han såg bort över gläntan där stigen försvann in i skogen. Det var ju tur att månen lyste i alla fall, tänkte han. Han öppnade dörren och smög försiktigt ut för att inte väcka de andra. Han ryste i hela kroppen, inte bara av den kyla som slog emot honom, utan kanske mest av den rädsla han kände. Han

Nils fick vakta elden under "spökpasset", inge' vidare....!

nad i kroppen. När korven var uppäten tog patrulledare Åke till orda och meddelade eldvaktordningen för natten. Han hade själv första vakten mellan 8 och 10, sedan följde Jan-Evert 10 till 12, Nils 12 till 2, Sven 2 till 4, Hans 4 till 6 och sedan Åke igen mellan 6 och 8. Han sa också ett eftersom Sven och Nils skulle hem klockan fyra så hade han varit tvungen att själv ta två eldvakter under natten. Därför skulle han inte ha någon eldvakt den kommande natten, utan

Åke som bestämde, men Nils tyckte att det var underligt att han fått "Spökpasset" båda nätterna. Han tittade också oroligt på vedhögen som fanns innanför dörren. Skulle den verkligen räcka fram till två, när han själv gick av sitt pass. Han tyckte högen var stor nog att räcka. Pojkarna kröper ner under filtarna på sina sängplatser, alla utom Åke som hade första vaktpasset. Klockan tolv väcktes Nils av Jan-Evert. Han steg upp och tittade oroligt bort mot

Forts. på nästa sida....

Forts. från föreg. sida

"Dolk-Hans" reste sig svart och jättelik upp mot månen....

tog sparken och började gå över gårdet bort mot gläntan. Månen lyste upp landskapet, men samtidigt gav den långa skuggor åt träden som vajade i vinden. När Nils var mitt på gårdet stan-

nade han sparken med ett ryck. Vad var det där? Borta vid skogskanten såg han någonting svart alldeles intill stigen. "Dolk-Hans", tänkte han. Han kände hur det stack och kröp i benen

på honom, han vände sig om och tittade mot stugan. Skulle han hämta Sven? Han vände sig igen, tittade på det där svarta, det rörde sig inte. Han gick försiktigt närmare. Var det "Dolk-Hans" som stod där? Han var beredd att vända och springa tillbaka om det svarta skulle komma rusande mot honom. Det svarta stod stilla, och när han kom närmare såg han varför. Det var en granbuske, där snön hade rasat av på ena sidan. Hjärtat började dunka lite saktare, även om rädslan gjorde stegen tunga och armarna förlamade.

In i skogen

Han gick förbi busken och in på stigen i skogen, som gick över ett krön bort till "Dolk-Hans". Månen stod lågt och lyste rakt emot honom. När han kommit en bit in på stigen tittade han upp mot månen. "Mamma", ropade han halvkvävt. Han stod alldeles stilla, kunde inte röra sig. Han kände hur hela kroppen skakade och hur det kröp i både armar och ben. Han vågade inte andas... "D-o-o-l-l-k - H-a-a-n-s", väste det fram mellan läpparna på honom. Han ville vända och springa tillbaka, det gick inte, benen vägrade röra på sig. Framför sig såg han "Dolk-Hans" resa sig, svart och jättelik upp mot månen. "Dolk-Hans" hade armarna sträckta över huvudet och i den ena handen höll han den stora dolken. Den

Forts. på nästa sida.....

Forts. från föreg. sida

andra handens fingrar spretade han med, som för att sträcka sig fram och gripa tag i Nils. Nils kände hur svetten trängde fram i pannan på honom, trots kylan. Han försökte skrika, men det bara väste mellan de sammanpressade läpparna. Ett moln drev fram och täckte en del av månen. Det minskande månljuset gjorde att "Dolk-Hans" förändrades. Nils såg hur armarna blev grenar och kroppen förändrades till en stam. Efter en stund kände Nils igen den stora torra tallen, som stod uppe vid krönet på stigen. Den som hade gått av på mitten i stormen förra året, så bara två stora grenar fanns kvar.

Lastade sparken

Nils började röra sig igen, han gick över krönet ner till "Dolk-Hanses". Så tyst som möjligt lastade han sparken full med ved och körde sen, så fort han kunde, tillbaka till stugan. Han skyndade sig att bära in ved och lägga på elden, så den inte skulle slockna, innan han bar in resten av veden. När klockan var två väckte han Sven och skyndade sig att krypa ner för att hinna sova ett par timmar.

Klockan fyra hade Sven väckt Nils. Dom hade druckit lite kakao och ätit en smörgås, innan de hade gett sig iväg hemåt. Det var rejält kallt ute och det bet i kinderna när de stod tillsammans på sparken och drev den framåt med taktfasta benrörelser utefter Forsavä-

gen.
Kvart i sex var dom hemma.
När dom kom in tittade

Nils åkte genom skogen och över gårderna fram till Kvavtjärsvägen. Tidnings-

Tidningsväskan dunkade i ryggen i takt med stavtagen.....

mamma på dom och sa:

- Kommer ni hem fast det är så kallt. Det är 31 grader. Nu är ni väl alldeles ihjälfrusna.

- Nej då, sa Sven. Vi höll oss varma när vi sparkade.

Vita fläckar

Både Sven och Nils hade stora vita fläckar på kinderna, i det annars rödfrusna ansiktet. Mamma tog en yllestrumpa och gnuggade kinderna på dom tills de fick tillbaka färgen. Pojkarna fick stanna hemma och värma sig, under tiden hämtade mamma tidningarna vid bussen. Klockan blev halv åtta innan de kom iväg med tidningarna. Sven tog sparken och Nils skidorna fast mamma hade förbjudit honom att åka skidor i den kraftiga kylan.

väskan hängde tungt på axeln och dunkade honom i ryggen i takt med stavtagen. Bröderna hade kommit överrens om att Nils skulle ta Kvavtjär och Sundsäter. Sven som åkte spark tog

Nils fick en ide'.....

samtidigt Kyrkbyn, Tälje och Fegärde. Sedan skulle de träffas vid "Slaktarns" för nya korvinköp.

Forts. på nästa sida.....

Forts. från föreg. sida

Strax före nio möttes de vi "Slaktarns". Dom tittade in i butiken, det var "Slaktar-Gunnar" som stod där. Båda bröderna småsvor och förbannade sin otur. Korvbitarna skulle bli om dom var tvungna att handla av honom. Nils hade sett Per-Erik vid "Röken" på baksidan av slakteriet. Han fick en ide'.

- Om du åker till Backa och delar ut tidningarna, så ska jag försöka att ordna korven, sa han till Sven.

- Hur ska du kunna ordna det? sa Sven mistroget.

- Jag ska försöka, sa Nils. Vi träffas hos "Johanssons på Backa", så köper vi limpa där.

Sven åkte iväg

Det blev som Nils sagt. Sven åkte iväg och Nils gick in till "Slaktar-Gunnar" i butiken. Han la upp en 25-öring på disken och sa att han ville ha korv. "Slaktar-Gunnar" skar till en liten bit på en halv decimeter och gav honom. Nils stoppade ner korvbiten i tidningsväskan och gick ut. När han kom ut gick han till "Röken" på baksidan av slakteriet. Per-Erik hade precis öppnat dörrarna till "Röken" när han kom dit. I "Röken" stod en vagn full med nyrökt korv.

- Hej "Lill-Nalle", va' du ser moloken ut, sa Per-Erik.

Han kallade Nils "Lill-Nalle" därför att Sven gick under smeknamnet "Nalle" i

skolan.

- Sven och jag ska på scoutläger och vi skulle ha korv med oss. Jag var in och köpte för en krona och jag fick bara den här biten, sa Nils och höll upp den lilla

En skön lägereld där man kan grilla korv är inte dumt

korvbiten han hade i väskan.

- Den jävla snåljåpen... Han ska fan i mig inte göra sig fet på småningarna, sa Per-Erik och tog ner en korvring från rökvagnen.

Han delade korvringen på mitten och stoppade ner den ena halvan i Nils tidningsväska.

- Ta den här, sa han och tittade argt bort mot butiken. Förresten, ta den här också, det kan den jävla slaktarbusen ha för sina korvbitar, fräste Per-Erik, och stoppade ner även den andra halvan i Nils väska.

Vid middagstid

Vid middagstid var Sven och Nils uppe vid scoutstugan igen. Hela vägen upp hade Sven försökt få ur Nils hur han kunde få så mycket korv av "Slaktar-Gunnar". Nils hade vägrat att svara, men lovat berätta det om Sven hjälpte honom att köra

fram ved till stugan, så det skulle räcka hela natten. Därför hade dom kört fram fyra sparkar fulla med ved när dom kom fram. När Nils berättat hade Sven tyckt att han gjort det jädrit bra, även fast han inte gil-

lade att Nils hade ätit upp den lilla korvbiten själv.

Dagen förflöt som dagen före och på kvällen blev det som vanligt korvstekning. Nils och Sven frossade och åt den ena korvbiten efter den andra. Dom andra pojkar tittade avundsjukt på. Själva hade dom bara några små korvbitar kvar att steka. Efter korvätningen var det sängdags. Åke gick in och la sig i sitt ledarrum, och de andra la sig på sina platser i "sovbänkarna". Jan-Evert stannade uppe, han hade första eldvakten. Nils tittade bort mot den stora vedhögen innan han la sig, han kände sig nöjd. I natt behövde han i alla fall inte hämta ved.

Liten vedhög

När Jan-Evert väckte Nils hade vedhögen minskat betydligt. Nils frågade Jan-Evert hur han hade kunnat elda upp så mycket.

- Den är ju så torr, den brinner ju som fnöske, men den räcker säkert

Forts. på nästa sida.....

Forts. från föreg. sida

till dig, sa Jan-Evert med ett flin, innan han skyndade att krypa ner och lägga sig.

Nils satt och funderade. Det kunde inte vara möjligt att elda upp så mycket ved, tyckte han. Dom hade ju kört fram fyra alldeles fulla sparkar. Jan-Evert hade kanske gömt undan ved. Nils smög runt och kollade

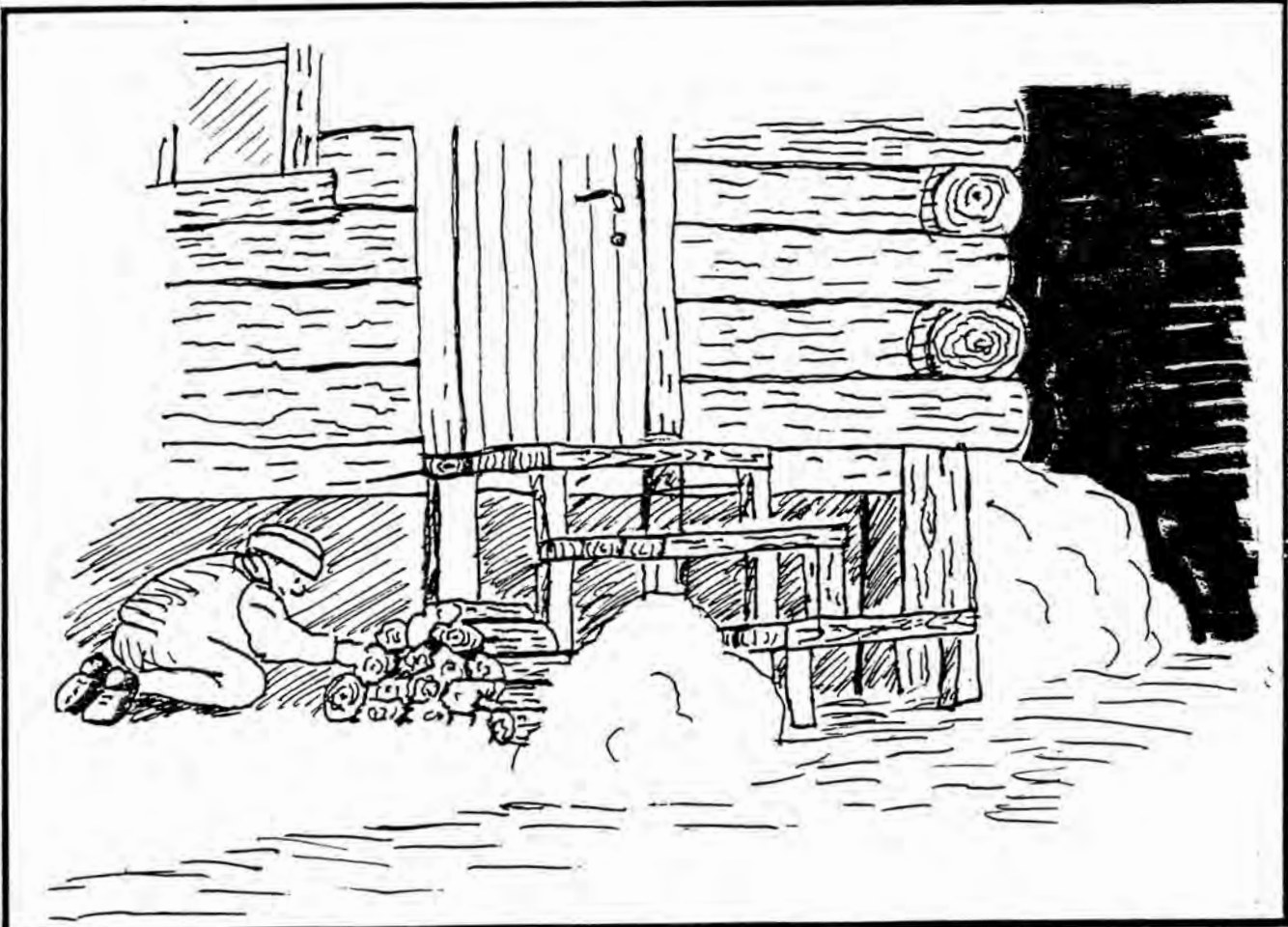
siktigt dörren. Där låg veden och Åke snusade och sov i sängen. Han tog några vedträn och gick in och la på elden. "Jävla Jan-Evert", tänkte han. Han satte sig och funderade en stund. Han fick en ide'. "Jävlar, det här ska dom få igen", tänkte han.

Försiktigt bar han ut all veden ur Åkes rum. Han

lite kvar, men sa mörskt.

- Jag får väl knalla bort till "Dolk-Hans" och hämta ett lass.

När Nils lagt sig låtsades han somna direkt, men han låg vaken och lyssnade. Han hörde efter en stund hur Sven öppnade dörren till Åkes rum. En stund senare hörde han hur Sven väckte Jan-Evert. Dom viskade:

Nils gömde veden under stugan och täckte den omsorgsfullt med snö för att ingen skulle hitta den

så att de andra sov. Han smög sedan ut och letade, men någon ved hittade han inte. Den måste finnas, tänkte han. När han kom in, kom han att tänka på Åkes rum. Kanske Jan-Evert lagt veden där. Men skulle han våga kolla, tänk om Åke vaknade. Han öppnade för-

lämnade en liten del inne i stugan, resten bar han ut och gömde under stugan. Han täckte över veden med snö så att den inte skulle synas.

Sven var mörsk

Klockan två väckte han Sven. Sven tyckte att det var

- Var la du veden?

- I Åkes rum som vi sa.

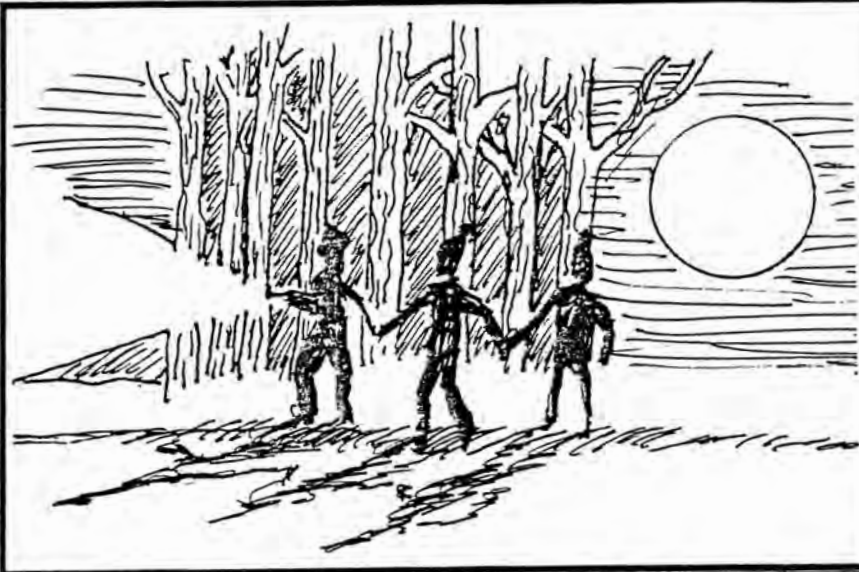
- Den finns inte där.

Båda två var uppe och tassade, dom kikade in i Åkes rum igen.

- Jävla Nils, han har hittat den och eldat upp alltihop, vi måste hämta mer, viskade Sven.

Forts. på nästa sida.....

Forts. från föreg. sida

Dom höll varandra i händerna. "Fegisar", tänkte Nils.....

- *Vadå vi, det är du som är eldvakt, då hämtar du, viskade Jan-Evert tillbaka.*

- *Ja, men du var också med på det, så du får också följa med, jag går inte ensam.*

- *Okej då, men vi måste ha ficklampa, och dom ligger allesammans under Hans kudde.*

Nils hörde hur dom väckte Hans. Efter en stunds ytterligare viskande och småsvärande hörde Nils hur ytterdörren öppnades och stängdes. Han öppnade ögonen och kikade, det var tomt i rummet. Försiktigt smög han ur bädden och fram till fönstret. Där såg han dom tre gå över gårdet. Dom höll varandra i händerna och i täten gick Sven med ficklampan tänd. Nils fnisade för sig själv.

- *Fegisar, sa han lågt.*

Sen skyndade han sig att smyga ut och bära in veden han gömt. Han la in den i Åkes rum.

Ved på rummet?

När Nils vaknade var Sven och Jan-Evert uppe. Han hörde hur Åke kom ut ur sitt rum och undrade vem som lagt en massa ved i rummet. Jan-Evert förklarade stammande, att han hämtat så mycket ved på natten, att han var tvungen att lägga en del i Åkes rum. "Jävla lögnare, tänkte Nils". Jan-Evert fick bära ut veden ur rummet och sopa upp efter sig. "Rätt åt han, tänkte Nils".

Vid middagstiden var Nils ensam utanför stugan när en bonde med häst kom åkande efter stigen ner mot stugan. Han stannade till en stund vid Nils och pratade med honom och undrade om han ville åka med. Nils blev jätteglad och satte sig på kälken intill bonden. Bonden var på väg till en lada på en "utäng" för att hämta hö. Dom satt och pratade och bonden verkade jättesnäll, tyckte Nils. När dom lastat höet och var

på väg tillbaka fick Nils till och med hålla i tömmarna. Bonden hade talat om att han hette Hans, och när dom nästan var framme vid stugan, frågade han Nils vad han hette mer än Nils.

- *Östlund, sa Nils.*

- *Är du från Långvika, är du Algot och Karins pojk? frågade bonden.*

- *Ja, sa Nils.*

- *Då får du hälsa till dom från Hans, sa bonden när han stannade till hästen vid stugan så Nils kunde hoppa av.*

Hälsa till dom från Hans Dolk, ropade han när han körde vidare.

Hans Dolk.... Hans Dolk... "Dolk-Hans"... Jävla Sven, tänkte Nils.

Nils hämnd

På eftermiddagen när dom städade och plockat ihop sina grejer i ryggsäckarna, sa Åke att dom var tvungna att hämta ved och lägga in i stugan, innan de kunde åka hem.

- *Jaha, sa Nils. Ska jag gå ensam och hämta ved, eller kanske ni tre ska gå tillsammans, sa han och tittade slugt på Sven, Jan-Evert och Hans. Men om ni gör det, så ta med er ficklampan, och akta er för D o o l l k - H a a n s.*

Dom tre pojkarna lomade iväg utan att säga ett ord.

- *Vad menade du med det där? frågade Åke*

- *Inget särskilt, sa Nils.*

- *Du är allt bra konstig du, sa Åke.*

Fabian Sork: - Det är rätt åt dom...

- *Vad var det jag sa, fnyste förre åldermannen på Stranna, tillika förre grävmaskinisten Fabian Sork och snöt sig ljudligt, samtidigt som han bligade snett på besökaren, en av granarna från Villes tomta.*

- *Nu har dom väl fått som dom ville dom där dumhuvana som i fjol lämnade över rodret för sorkregeringen till fyra "klantskallar" som bara tänker på sig själva. Och förresten, också dom som i nån slags protest lade sina röster på Janne och Bertram från Trombotjärn.*

hilda förstås, hans kära hustru.

Det hade varit ett tufft år i sorksamhället på Stranna. Inget hade varit sig likt. Fabian själv gick där och småmorrade hela tiden och ju längre in på året man kom, desto häftigare blev morrandet. Så snart han fått besked om några nya beslut som den nya åldermanskvartetten tagit hade hans ilska krumsprång blivit allt häftigare.

- *Snart är det ingen av våra sorkungdomar eller andra som har jobb. Vi kommer att få det mycket knapert under vintern och kanske det blir*

Sorkpartiet, ett namn som skulle få alla sorkar att tro att det var till detta parti man hörde.

- *Han, som själv äger massor med andelar i våra fabriker, har sett till att allt flera mindre företag - och några stora också förresten - har fått lägga ner och skicka hem sina anställda sorkar. När dom som har tvingats sluta jobba frågat honom vad dom nu ska ta sig till har han bara svarat: Starta eget!*

Fabian Sork drog en parallell med Tobbe som varit ålderman några år på 70-talet. När han fick förtroendet skyndade han sig skrika ut att han skulle skaffa 400 000 nya jobb. Det skulle minsann ha behövts, men naturligtvis blev det ingenting och det dröjde ju inte heller så länge förrän han fick ge upp.

- *Men den här tokige Pelle han är ändå värre, skrek Fabian med hes röst. Han tror visst att man kan starta 400 000 nya företag. Om alla sorkar som nu är arbetslösa startar eget, som Pelle vill, vem ska då köpa deras alster.*

Fabian drog en lång suck och det syntes på honom att han nästan gett upp hoppet om att återupprätta ett riktigt sorksamhälle.

Fabian Sork var verkligen uppjagad över situationen de befann sig i ett år efter maktskiftet i sorksamhället.....

Ja, han var verkligen bitter den gamle åldermannen. Det kunde man se på långt håll. Och på långt håll var man tvungen att titta hela tiden. Det var nämligen ingen som vågade gå alltför nära, med undantag av Alf-

ännu värre nästa år, suckade Fabian.

Han berättade för alla som ville höra på hur arg han var på den där Pelle som hade hand om industrierna i sorksamhällena. Hans parti kallade sig ju helt kallt för

Forts. från föreg. sida.....

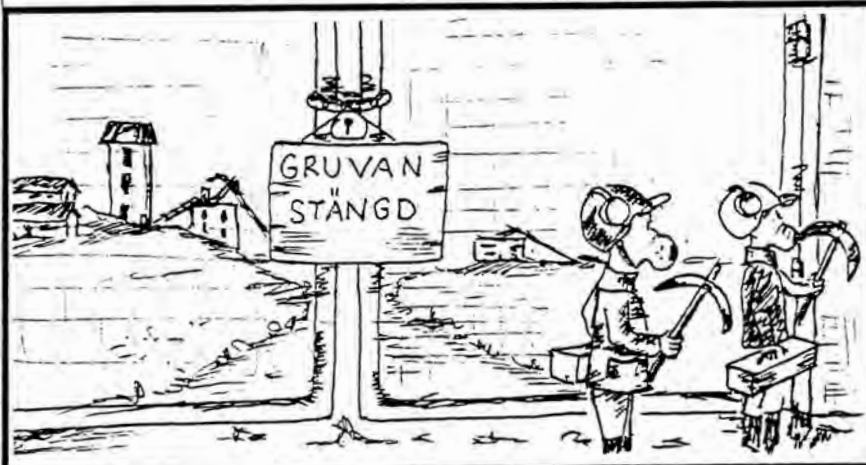
- Vi har försökt att hjälpa dom under hösten, men så motsträviga som dom är så går det inte nu längre, sa han. Det är väl bara att låta dom kōra allt i botten och sedan får väl vi ta itu med att reparera skadorna så småningom. Men ju längre tid dom får rumstera desto värre blir det förstås, konstaterade han.

ändå hoppas att våra ungdomar ska kunna göra något åt eländet.

Den mycket bittre förre åldermannen vände sig mot sin hustru och såg ut som om han förlorat all tro på framtiden.

Men han sken upp när Alf-hilda bjöd till bords och han fick syn på det härliga saladsbord hon hade åstadkommit.

- Hade jag inte haft dig

Nedläggningarna blir bara fler och fler, var ska det sluta....

- Nej du, Alf-hilda, vi får nog aldrig uppleva vårt gamla fina sorksambälle igen, men man kan ju

Alf-hilda skulle jag ha gett upp för länge sedan, suckade han.

Jerker

TACK FÖR VÄNLIGT BISTÅND

När jag i somras fick haveri på bilen vid parkeringen på Östanbräcksvägen i Hudiksvall.

Jag tackar på detta sätt alla som bistod mig och min familj när kopplingsvajern gick av och jag blev stående med skägget (om jag hade haft något) i brevlådan, så att säga...

Den som tackar är killen i den gula golfen

Tack alla
Bernie

TROLLSY- KIEN- METET 1991

I Trollens Nyheter förra året efterlyste chefredaktören resultaten från "Trollsykienmetet". Varför förstår jag inte riktigt, eftersom han själv hamnade på en delad 18:e plats med 0 gram. Så långa resultatlistor finns det väl knappast plats för.

Att inte resultaten kom in i tidningen berodde på att jag inte kunde hitta dem på mitt skrivbord, ej heller i någon annan papershög i lägenheten. NU har jag hittat dom. Dom låg på skrivbordet, mellan en Dagens Nyheter från 1974 och ett par skinkmackor, troligen av samma årgång.

Här kommer alltså resultaten från 1991:

VUXNA

1. Åke "Choken" 580 gram
2. Bobo 560 gram
3. Inge S 275 gram
4. "Frissan" 265 gram
5. Åke Ö 215 gram

BARN

1. Johan O 250 gram
2. Stefan 120 gram

Forts. på nästa sida.....

Forts. från föreg. sida.....

3. Björn W 100 gram
4. Erika O 55 gram

Detta var resultaten från 1991. Resultaten från 1992 kan jag tyvärr inte skicka in. Jag vet inte riktigt var dom är. Jag vet i alla fall att dom inte finns mellan Dagens Nyheter och skinkmackorna, det tycker jag är glädjande och till min fördel. Jag hoppas ni förlåter mig för mitt lilla slarv. Den som har sett mitt skrivbord gör det säkert, det vet jag.

*Med fiskehälsningar
Nils Holgersson*

Ps. Misströsta inte, jag kanske hittar fiskeresultaten till nästa år. Ds.

TACK "BETTAN"

Jag skulle vilja tacka en person som gjorde att 1992 års Trollsykienträff blev en lyckad och även mycket billig släktträff. Personen i fråga heter kallas "Bettan" men är egentligen kristnad till Elisabeth. Det var hon som fixade maten till träffen på Gilwellgården utanför Sparreholm. Utan hennes och personalen på L o R restauranger skulle vi aldrig ha kunnat hålla nere kostnaderna på det sätt som skedde.

Lennart

HÖGFÄRD

Det finns i vår omgivning alltför många som tittar ner på sin nästa. Eller med andra ord: Det finns alldeles för många högfärdiga människor och de allra högfärdigaste har ofta ingenting att vara högfärdig över.

Det skulle vara glädjande om vi en dag fick uppleva alla människors lika värde, men jag är pessimistisk nog att tro att detta aldrig sker. Kanske skulle man kunna hjälpa någon på traven genom att publicera Nils Ferlins korta dikt "Allt har

antalet högfärdiga. Så här skriver Ferlin:

"Allt har sin punkt och sin begränsning i denna världen.

Till och med högfärden.

Eller kunde man möjligen tänka sej en så ytterligt konsekvent förnämitet att han inte med glädje emottog

den mest illavärdade parianäve

om han befann sig exempelvis

mellan ett par isflak..."

Vem skulle neka att ta emot en utsträckt hand när det verkligen är fara o färde.....

sin punkt". Den bör nog genomläsas några gånger och det bästa är om man lär sig den utantill och har den i minnet vid alla tillfällen i det dagliga livet. Det är möjligt att man på det viset kunde minska något på

Tänk över de Ferlinska orden och jag tror alla håller med om att något sådant skulle man nog inte kunna tänka sig. I det läget tog man nog vilken hand som helst. Eller...

Eric

Något att tänka på:

Tala en vän tillrätta i hemlighet, men beröm honom inför andra.

Ett blått h-vete eller blott ett h-vete

Av Anders Nilsson

PROLOG

En jultidning skall naturligtvis innehålla artiklar, historier, noveller och andra skrivelser som anknyter till julen.

Jag hade därför bestämt mig för att skriva något som hänt mig vid jul, eller som kunde förknippas med julen. Och efter att ha funderat en stund, kom jag ihåg en liten incident som inträffade första dagen efter jullovet i januari 1980. För att göra historien lite mer berättarvänlig har jag varit tvungen att ändra lite, men historien är, hur underlig den än må vara, helt och fullkomligt sann.

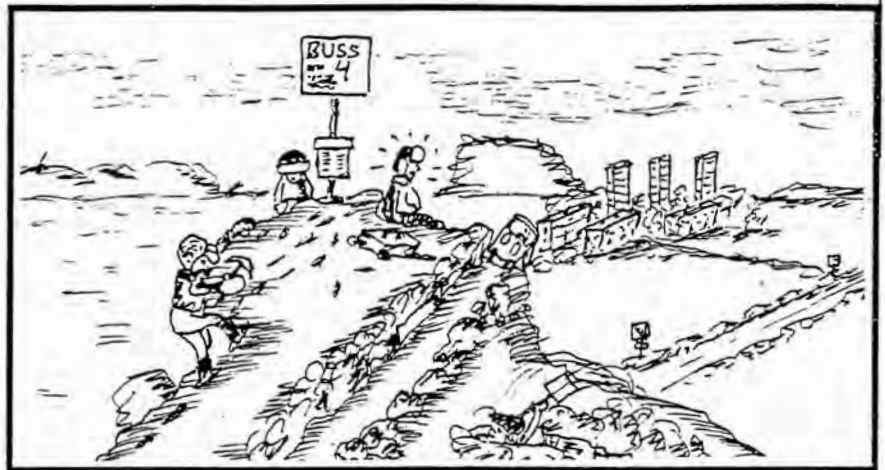
Till alla er som har svaga nerver eller sjukhus- och läkarskräck, vill jag bara lämna en varning och säga - Läs någonting annat!

LITE SMÅFAKTA

Trollhättan delas som en del av er kanske vet, av Göta Älv. På västra sidan av älven ligger stadsdelen och förorten Strömslund och på den östra sidan resten av staden.

Vi skolungar från Strömslund gick låg- och mellanstadiet i Strömslundsskolan och högstadiet i Polhemsskolan, som låg på östra sidan av älven. Skolungarna från Strömslund fick därför

busskort så att de kunde som vanligt samlats vid

Vi samlades vi vår speciella busshållplats hela gänget...

åka buss till skolan. Bussarna gick en linje genom hela Strömslund med hållplatser på flera ställen och hämtade upp oss ungar. Det var tre sjundeklasser, tre "åttor" och tre "nior". Så de som har lite i huvudet kan räkna ut att det rörde sig om ca två hundra ungar. Alla ungar från Strömslund hade också smek- och öknamn. Exempel på sådana var: Hinko, Bippo, Näsa, Ulen, Drulen o s v. En del hade flera namn, själv hade jag väl sisådär en sex till sju stycken under min uppväxt. Och fanns det någon som inte hade något öknamn, så existerade den personen antagligen inte.

VID HÅLLPLATSEN OCH PÅ BUSSEN

Det var måndag. Första dagen efter jullovet. Vi hade

samma hållplats som vi alltid gjort. Vissa av oss hade mycket närmare till andra hållplatser, men trots mycket snö i stora drivor kom alla sin gamla vana trogen. Vi var ett gäng killar som ofta hängde ihop på fritiden, och hittade på en massa kul grejer. Exempel på kul grejer kunde vara att palla äpplen och andra frukter eller "cykelta" (ett slags kull, fast man färdades på cykel) eller pulkrugby. Pulkrugby var något som vi själva hittat på och det gick till på följande sätt: Alla deltagare hade med sig var sin pulka. Man letade upp en lång, fin, brant backe. Alla ställde upp på bredd högst upp i backen, sedan kastade sig alla, med ett vrål utför backen, och slet och rev i varandra för att på så sätt få dem ur pulkorna.

Forts. från föreg. sida.....

Det var inga lag, det var alla mot alla. Den som satt kvar längst i sin pulka vann.

det syntes på långt håll, för ur hans mun stod en stor vit kvast i den kalla morgonluf-

Pulk-rugby var en populär sysselsättningen bland kamraterna..

Vi stod där i snön - Råven, Olle-Bull, Lage, Liston, Hane, Tången, Bratten, Sälen, Nicko och jag och diskuterade julklappar och julmat.

Då plötsligt dök han upp, den här berättelsens huvudperson, "Dimman". Han hette egentligen Leif Dimberg och var en ganska lugn och tillbakadragen kille,

"Dimman" kom vandrande

som ofta tycktes glida omkring i sin egen lilla värld (så varför han fått sitt öknamn förstår ni läsare säkert nu).

Han kom nu jäktande längs Albertsvägen med kurs rakt mot oss och han var jäktad,

ten och omkring hela hans person tycktes det liksom "ånga". När han kom närmare kunde vi se att allt inte stod rätt till. Vi kunde inte riktigt sätta fingret på vad det var, men när han kommit ända fram såg vi det alla. Han var alldeles blå i ansiktet. Inte blå runt ögonen, som man kan bli när man jäktat, utan en hemsk liksom likblå färg. Något liknande hade garanterat ingen av oss tidigare sett. Vi började fråga honom om hans tillstånd, alla blev vi klart väldigt oroad.

- Fryser du?
- Har du sprungit hit?
- Mår du illa?
- Har du ont någonstans?
- Har du sett dig i spegeln idag?
- Vet du om att du är blå i nyllet?

o.s.v, o.s.v. Frågorna stod som spön i backen. Men på alla frågorna svarade han lika lugnt.

- Nää...

Och han verkade inte på något vis berörd.

I SKOLAN

På schemat denna dag var det första ämnet svenska. Det dröjde inte länge innan vår lärare också började fråga "Dimman" hur han mädde. Men nu kunde man börja märka på honom att han blev lite fundersam över sitt hälsotillstånd. Nää:ena kom inte lika lugnt och säkert längre och det blev värre.

Nästa lektion var träslöjd. Samma frågor kom och nu kunde man märka rent fysiskt på "Dimman" att han själv började tvivla på att allt kanske inte stod rätt till med honom. Slöjdläraren beordrade honom iväg till gymnastikläraren (eftersom vår skolas sjuksyster ännu inte börjat sin tjänstgöring för dagen) och bad mig följa med honom.

På gymnastiklärarens rum i motionshallen, efter ytterligare en kaskad av frågor, fick "Dimman" lägga sig ner på en brits i rummet. Mig skickade läraren till systers mottagning, för att invänta henne. När hon väl kom berättade jag läget för henne och vi gick tillbaka till motionshallen. Syster började undersöka "Dimman", klämma honom på magen, känna på halsen, ta pulsen o.s.v.

EN HIMLA MASSA REMISSER

Syster hittade inget fel på "Dimman" så vi skickades vidare till Maria Alberts

Forts. på nästa sida.....

Forts. från föreg. sida.....

sjukhus, en läkarstation som låg alldeles knut i knut med skolan. Här blev det ännu värre. Inte nog med att han blev undersökt å det grundligaste. De började ställa en del rätt otäcka frågor också. T. ex

- *Har du druckit alkohol?*

- *Har du sniffat?*

- *Har du tagit någon narkotika?*

Att ställa de här frågorna till just den här killen var verkligen helt uppåt väggarna. Han var uppväxt i en familj där båda föräldrarna var djupt troende och med i Jehovas vittnen. Han skulle aldrig våga titta åt några droger. Han var absolut inte den typen. Dessa frågor upprörde honom rejält. Faktiskt så mycket att han började må illa. Nu uppstod någon sorts kedjereaktion. I och med att han blev sämre och sämre och de på läkarstationen inte hittade något fel på honom fick till följd att personalen blev mer och mer oroliga och ställde fler och fler otäcka frågor. Detta ledde till att "Dimman" blev sämre och sämre och tårarna började nu göra sig påminda i ögonen. Till slut, efter flera blodprovstagningar och temeperaturmätningar och undersökningar gav de upp och skickade oss vidare till Trollhättans Lasarett.

Här gör vi ett litet uppehåll i berättelsen och tittar på vad som hände i skolan. Träslöjdläraren var mycket nyfiken på vad som hänt

och gick till gymnastikläraren. Där fick han reda på att "syster" varit där, inte hittat några fel och skickat oss vidare. Han återvände till klassen och berättade vad han fått reda på. Oron i klassen började koka p.g.a brist på information om "Dimman". En fruktansvärd ryktesspridning började och skulle under dagen bli ännu värre.

Från Maria Alberts sjukhus ringde de till skolan och bad någon av lärarna att ställa upp och köra till lasarettet med mig och "Dimman". Det dröjde inte så länge innan vi var på lasarettet. Där kom återigen samma frågor som "Dimman" fått svara på flera gånger denna dag och samma undersökningar upprepades. Inte heller här kunde någon förstå varför han var så blå i ansiktet, och nu började "Dimman" verkligen må illa av oro. Han blev både fysiskt och psykiskt påverkad av situationen och trodde nu på fullt allvar att han var dödssjuk. Han svet-

cirklar i sina hålor och han flämtade häftigt. När han sedan började att "kasta upp" bestämde sig personalen för att det måste vara någon form av hjärtfel. Särskilt när han var så blå i ansiktet. De skickade oss vidare, nu i ambulans till Vänersborgs lasarett. Jag följde med som någon form av moraliskt stöd.

Åter till skolan. Där var nu ryktesspridningen i full gång. Läraren som kört oss till lasarettet var tvungen att åka tillbaka till skolan för han hade flera lektioner denna dag. På lärarrummet hade han berättat för alla hur det låg till och lärarna i sin tur berättade för eleverna i klasserna. Naturligtvis försvann och tillfördes det en massa information.

Ryktena som gick var:

- "Dimman" är dödssjuk...
- "Dimman" ligger för döden...
- "Dimman" är narkoman....
- "Dimman" har tagit en överdos...

UPPLÖSNINGEN

I ambulansen med blåljusen påslagna, på väg till Väners-

Med blåljusen på och i ilfart till Vänersborg.....

tades floder, fick frossa och började darra som ett asplöv. Ögonen gjorde stora

borg i ilfart, var vi snart framme på lasarettets akutmottagning. "Dimman" for-

Forts. från föreg. sida.....

slades fram på bår till ett undersökningsrum, där en läkare och ett antal sjuksköterskor stod och väntade. Återigen började de undersöka och greja men plötsligt stannade det hela upp. Läkaren stirrade på "Dimman" (Som verkligen var dimmig nu, minst sagt) på mycket nära håll, rätt in i ansiktet - sedan skrattade han till lite. Han gick bort till ett skåp och tog fram lite bomull och en skål med sprit. Han doppade bomullen i skålen och strök "Dimman" fram och tillbaka över ansiktet, och den blå färgen försvann som genom ett trollslag. Läkaren frågade honom om han använt några nya handdukar eller liknande nyligen. Och då slog det plötsligt "Dimman".

Doktorn "rengör" "Dimman"

"Han hade fått ett nytt påslakanset i present (eftersom hans familj var med i Jehovas vittnen firade de inte jul med julklappar, men för att inte göra honom ledsen brukade han alltid få lite presenter i stället). Det var påslakanet som var boven i dramat, och färgat

av sig på honom. Och just denna morgon hade han vaknat sent och kastat på sig kläderna och rusat iväg utan att hinna titta sig i spegeln. Nu tog det bara några sekunder för honom att hämta sig och vara "frisk" igen.

EPILOG

Men förnedringen var långt ifrån slut med detta för honom. Naturligtvis glömde han (eller rättare sagt jag) väskan i ambulansen. Så dagen därpå gick vi ner till stadens brandstation, där ambulanserna och dess personal fanns. Jodå, väskan fick vi och ett riktigt vrålflabb när de fick höra slutet på historien. Och jag lovar, det dröjde flera veckor innan historien om den "Blå Dimman" ebbat ut. Och det tog lika lång tid innan ryktet om att "Dimman" var narkoman försvann. Flera veckor tog det också innan kommentarer som t. ex

- *Hur är det med pace-makern, är den lagad nu?*

- *Du har väl tvättat dig ordentligt idag?*

och

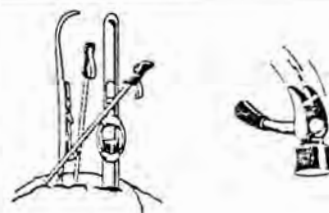
- *Ursäkta, men jag har hört på ryktesvägen att ni har blått blod i ådrorna! upphörde.....*

En sådan här berättelse skall väl ha en sensmoral, och vad blir den då?

Tja, vad sägs om:

**SOM MAN BÄDDAR
FÅR MAN LIGGA!**

Fniss, fniss...

"SNICKAR-JOHAN"

Det finns alltid människor omkring oss som påverkar vår livssituation i ena eller andra riktningen. Man minns dem inte alla, men några träder ibland fram i ens medvetande. Oftast blir det någon som bidragit till något positivt, men ibland kan det också bli tvärtom. Som i det här fallet - "Snickar-Johan".

Han hade snickerifabrik i Njutånger och hette Johan Johansson och då kunde det inte gärna bli annat än "Snickar-Johan". Och hur kunde nu han påverka mitt liv? Jo, han ordnade en extra "risbastu" - eller "klänning" som min far föredrog att kalla det - vid ett par tillfällen. Visst skall det väl erkännas att jag bidrog en del själv också, men det var ändå Snickar-Johan som så att säga utlöste krisen.

Jultidningar

Jag etablerade mig som jultidningsförsäljare för Åhlén & Åkerlund ett år. Inte blev det väl så många exemplar av de färggranna tidningarna sålda, men några blev det förstås. Och en av mina kunder blev just Snickar-Johan som köpte någon

Forts. på nästa sida.....

Forts. från föreg. sida.....

slags årsbok om jag inte minns fel.

När väl tidningspacken anlände skulle man "ut på sockna" igen och leverera de beställda bladen. Jag tog den stora packen på sparken och stack iväg, men under vägen uppstod vissa oförutsedda hinder.

Vid en liten tjärn i Sundsäter fick jag syn på några av mina kamrater som spelade bandy - med hemmagjorda klubbor förstås och hopknutet papper som boll. De flesta kanske också utan skridskor.

Inte hålla sig

Vid den anblicken kunde jag inte hålla mig utan drog iväg med sparken ner på isen. Jag kunde inte vara med och spela eftersom jag inte hade någon klubba tillgänglig, utan åkte bara runt och tittade på. Tyvärr råkade jag komma för nära bäckutloppet där det var drag och isen höll inte.

upp sparken på Terra firma. Tidningarna var inlagda i något slags gråpapper som jag snabbt fick av, men naturligtvis hade vattnet delvis gått igenom. Det såg inte särskilt illavarslande ut så jag försökte på något sätt "borsta av" vattenfläckarna. Eftersom jag själv klarat mig undan med bara blöta skor och byxben fortsatte jag min färd och delade ut böcker och tidningar.

"Snickar-Johan" ringde

Några dagar senare ringde Snickar-Johan och undrade vad det var för böcker jag sålde. Han hade öppnat sin och den visade sig vara extra färggrann på de sidor han lyckades lossa från varandra. Dom hade förstås kladdat ihop. Det blev att återta boken och återlämna slantarna.

Om nu detta var värt en "klänning" vet inte jag, men en sådan blev det i alla fall. Jag minns inte om jag den

Tog man då ett ris med dålig schvung i fick man gå och ta ett nytt. Det skulle ju kännas att man hade felat.

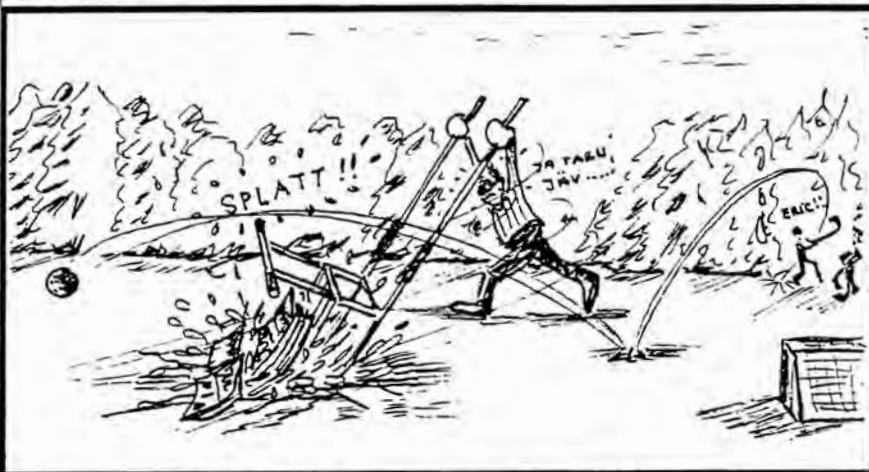
Det vara bara att hämta riset.

Andra gången som jag minns - det kanske var fler gånger - var när jag fick nya skidor. Eftersom ekonomin inte var översvallande i vår familj kunde man ju inte bara gå och köpa ett par nya skidor. Dom var dyra. Men nu hade Snickar-Johan lovat min far att göra ett par skidor åt mig.

Mäkta stolt

Jodå, det blev ett par skidor och jag var mäkta stolt när jag gick och hämtade dom. Bindningar och allt var fixat så det var bara att ställa sig på och dra iväg hemåt. Men som vanligt råkade jag illa ut. Mitt emot nuvarande Hällgården - Murklans residens - var det ett djupt dike och på andra sidan diket var det mera snö än på vägen varför jag försökte mig på ett hopp ditöver.

Naturligtvis hamnade jag mitt på diket och det bara small till. Ena skidan var av. Det kändes tungt att åka -

Sparken åkte genom isen, men jag tyckte det gick bra....

Sparken åkte igenom och en del av bok- och tidningspaketet på sätet nådde också vattnet innan jag slet

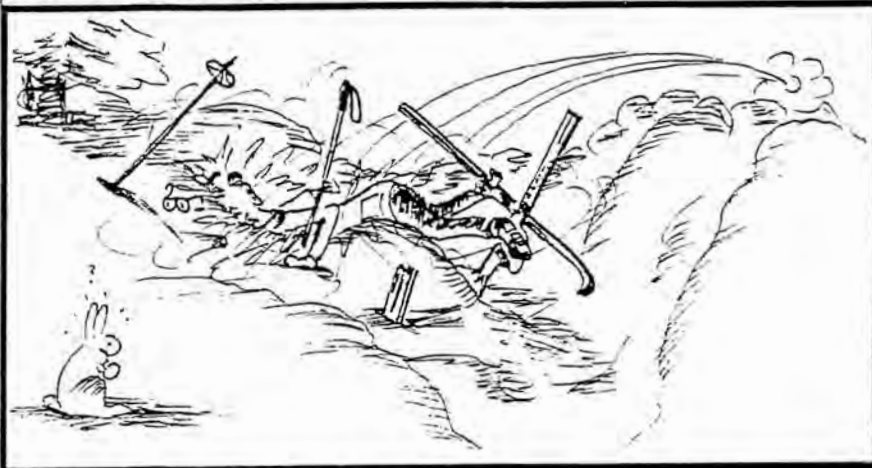
gången fick gå och hämta riset själv på "Lundgrens tomta", men detta var annars inte helt ovanligt.

Forts. på nästa sida.....

Forts. från föreg. sida.....

eller gå - vidare hemåt, men hem måste jag ju, även om jag redan började känna rappen av riset. Och dom kom förstås. Det hjälpte inte att jag kunde bevisa att

dans. Dom här skidorna höll nog inte så många veckor ändå skulle jag tro. Alltid hittade jag väl något ställe där det gick att köra av dom.

När jag gjorde mitt dikeshopp knäcktes ena skidan.....

det varit en kvist i skidan just där den gått av. Jag var en slarver och en "klånning" skulle jag ha.

Ny skida

Snickar-Johan fick i alla fall lov att göra en ny skida för naturligtvis tog far med sig den avbrutna och visade på kvisten som förorsakade brottet - både mitt och ski-

Jag minns i alla fall att jag en tid senare fick ett par skidor av Sven Berlins mamma i Kyrkbyn. Ett par Mickel Larsson-skidor. Då kände jag mig som en riktig storfräsare igen. Och nu har också det mesta av "klänningsränderna" gått ur.

Jerker

GOD JUL

INFÖR ADVENT

Varje år brukar vi ha toppmosa i vår Adventsstake. Men hur skulle det bli i år? Det verkade kritiskt för redan sextonde oktober kom snön och lade sig tjockt över våra mossmarker. Tiden gick. Vi tänkte "Det töar väl bort"! Men icke. Det töade, det regnade, det

frös på, det snöade, det regnade, det töade och det snöade. Då tänkte vi en dag när det var uppehåll. "Vi prövar". Det var Ingegerd, Linda och jag. Linda ville ha "fika" med. Hon gillar att "fika" i skogen. Det var kaffe för Ingegerd och mig, mjölk till Linda. Smörgåsar och

kakor till.

Vi åkte bil till Långviken, som vi brukar. Sverker brukar också vara med, men den här gången var han upptagen. Vi klädde oss i stövlar och stövlade åstad. Det var rätt mycket snö, men eftersom Linda tog sig fram, så gjorde ju vi andra det också. Vi brukar gå rätt långt upp på berget när det inte är snö, men nu kortade vi av turen lite.

Forts. på nästa sida.....

Forts. från föreg. sida.....

Det blev "fika" på Långviksberget. Underbar utsikt sdan dom huggit av en del skog.....

När vi kom upp kraf-
sade vi bort snön och
letade efter toppmossa.
Men icke. Bara grå-
mossa. Men det fick
duga. Det blir ju lite
annorlunda, men i brist
på bröd så äter man ju
limpa. När vi plockat
det vi ville ha var det
dags för "fikat". Inge-
gerd hade underlägg
med sig, så vi satt skönt

och hade det riktigt
mysigt. Myggor dansade
omkring oss, så man
undrade om det var
sommars. Utsikten där
uppifrån var som alltid
vacker, mer nu för
tiden, eftersom dom
huggit undan en hel del.
När vi fikat och suttit
en stund och beundrat
utsikten, gick och
kanade vi ner för berget

igen. Lite lingonris ploc-
kade vi på nervägen.

När vi kom ner till
Långviken igen blev vi
bjudna på kaffe av Sol-
veig.

Så det blev en riktigt fin
dag fast det inte blev
någon toppmossa tyckte

Dammtussen

ADVENT

Det första ljuset tändes,
en låga ren och klar.
Så lugnt och skönt det kändes,
så tyst och lugnt det var.

Två klara lågor lyser,
den andra söndan i Advent.
Då sitter vi och myser,
när vi andra ljuset tänt.

Tre lågor lyser klara,
uti Adventsstaken vår.
Nu är två veckor bara
tills julegröt vi får.

När fyra ljus blir tända
och Julen snart är här.
Till alla vill vi sända
en Julehälsning kär!

Dammtussen och hennes make

GOTT NYTT

ÅR 1993

Om konsten att bli frisk eller hur fotsvett botar

Av Sverker Henriksson

I oktober slog den till - förkylningen alltså. Sånt händer ju varje år och man försöker allehanda kurer för att vara på benen snarast möjligt. För det mesta misslyckas man att lura bacil-

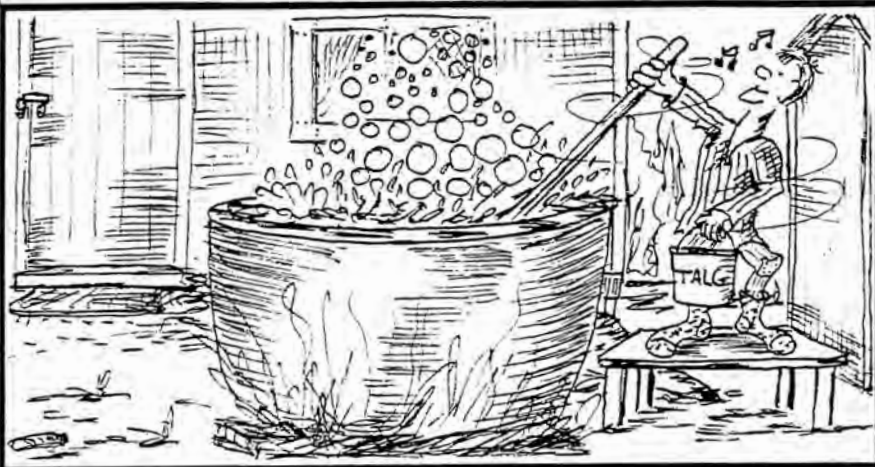
Det luktade Vick hela natten och på morgonen var jag lika oförmögen att ta mig ur sängen. Likaså hade jag fått rådet att lura bacillerna med en rejäl kur med albyl och varm mjölk. Det

Så gjordes också. Nu är det så med naturprodukter att de har en viss förmåga att sprida en märklig odör och omgivningen blir lite irriterad. Johannesörtsolja visade sig emellertid vara lika verkningslös som alla andra medel. Nu började jag bli lite desperat. Man blir lätt det efter några dygn i sjuksängen.

En äldre klok gumma tillfrågades. Hennes recept var invecklat men jag utgick ju ifrån att det inte var någon helt vanlig förkylning utan en mera avancerad form.

Färtalg och sirap

Hennes recept lät sålunda: Skaffa lite färtalg, värm upp det så att det smälter.

Det är ett evigt blandande mellan olika huskurer.....

lerna, men försöka duger. Själv gick jag tillväga på vetenskapligt sätt. Jag har ju den läggningen att inte lämna någonting åt slumpan. Kloka gummor och kloka gubbar av varjehanda slag tillfrågades, liksom de äldre i släkten. Jag skall här kort redogöra för mina rön på området.

Flytande Vick

- När det sitter fast i bröstet är det bara flytande Vick som hjälper. Man stryker in det över bröstet på kvällen och på morgonen hoppar man ur sängen frisk och kry, förklarade en.

tyckte tydligt om bacillerna eftersom de fanns kvar.

Kampferolja

- Tokstolle, förklarade nu en annan erfaren släkting. Det skall vara kampferolja naturligtvis. En ren naturprodukt.

Det måste dock ha varit något fel på oljan för dåsigheten satt i lika mycket morgonen efter.

Johannesörtsolja

Nu grep en annan bekant in i handlingen och förklarade att kampferolja inte är någon naturprodukt. Istället skulle det vara Johannesörtolja som skulle strykas över bröstet.

Lagom "inpyrda" strumpor...

Blanda sedan i sirap och ta det i matskedsform så varmt som möjligt. Hjälper inte det tar du kolen ur spisen, krossar den och blandar i ytterligare sirap.

Forts. från föreg. sida.....

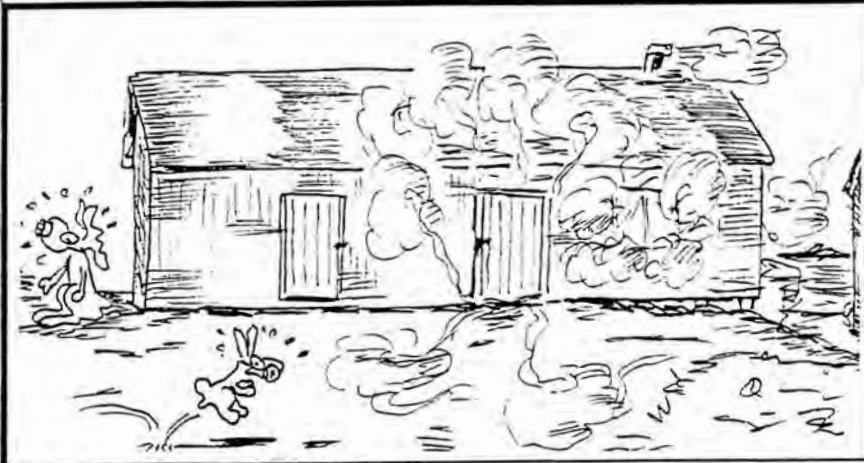
Rör om det väl och ta det sedan matskedsvis. Det är också bra om du på kvällen smörjer in fotsulorna med terpentin. Det värmer gott.

skulle jag linda dessa runt halsen vid sänggående. Den natten låg jag ensam i sovrummet. De närmaste dygnen körde jag med de

rationer skall kunna tillämpa de beprövade kurerna.

Vilken kur hjälpte?

Det är egentligen bara ett enda problem och det är att jag inte vet vilken av kurerna som slutligen gav bacillerna på nöten. Kanske var det en kombination av samtliga undermedel. Själv tror jag mest på det där med fotsvetsstrumporna. Därför går jag nu ständigt i yllestrumpor. De får inte tvättas utan läggs efter hand undan när de är lagomt ingångna. Man vet ju inte. Bacillerna kan göra en ny framstöt och då kan det vara bra att ha medicinen lagrad och klar. Det tar sin tid att få in den rätta fuktigheten i ett par yllestrumpor.

Hela huset luktade väldigt illa efter "strumpkursbehandlingen"

Som kronan på verket föreslog hon att jag skulle gå i yllestrumpor under dagen och gärna se till att de blev lite fotsvetsaktiga, alltså lite lätt fuktiga. På kvällen

olika kurerna jämsides och se den tionde dagen var förkylningen på reträtt. Skam den som ger sig. Jag har berättat detta för att också kommande gene-

EFTERLYSNING

STILLBILDER SMALFILMER VIDEOFILM

Från alla våra tidigare träffar 1969 -91. Vi har tänkt försöka sammanställa en videofilm med hjälp av stillbilder, smalfilmer och videofilmer från våra träffar 69 - 91.

Har ni något i den vägen, kontakta någon av oss:
Nils 0520 - 764 80 eller
Anders 0521 - 156 27

PS. Till er som har läst om resultatlistan från Trollsykienmetet 1991 i denna tidning vill vi bara meddela att det är Anders som skall handha och katalogisera insänt material.

Så ni behöver inte vara rädda att det ska hamna på Nils skrivbord.

Slå en telefonsignal...
Hälsningar
Anders och Nils

Redaktionen hoppas att tomten kommer med riktigt mycket julklappar till er.....

Trollsykien - vad är det?

Det händer lite då och då att människor frågar mig vad i all sin dar det där Trollsykien är. Här kommer några funderingar omkring fenomenet.

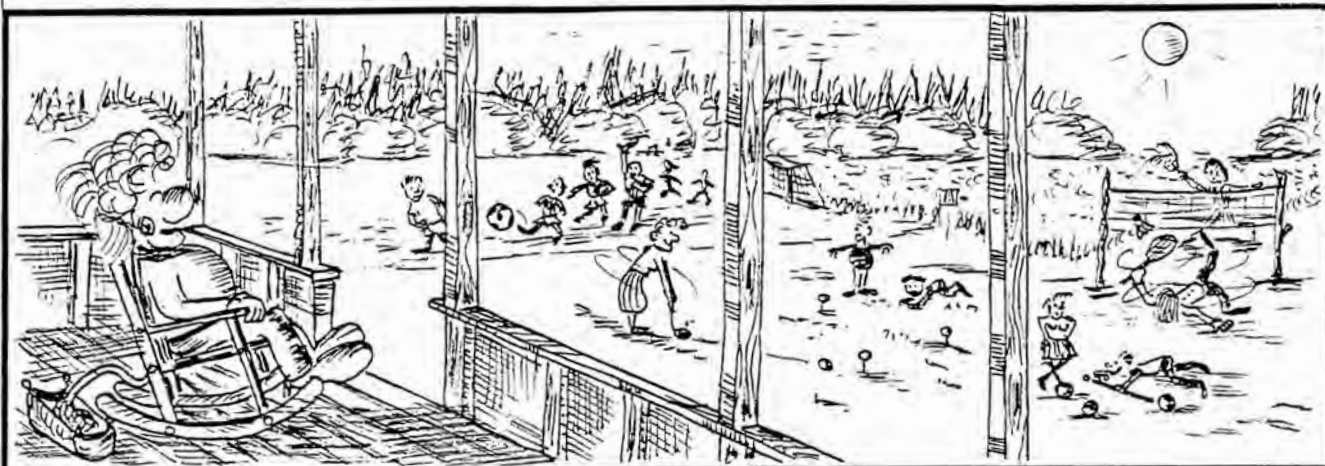
Vad är egentligen Trollsykienträffen för mig? Är det

bra och fasta relationer i den grupp - familj- man tillhör.

Vad är då träffen rent konkret?

Naturligtvis är det roliga och spännande tävlingar. Det är också att konstatera

om mig och till och med, utan att egentligen kräva något tillbaka, tycker om mig sådan jag är. Denna upptäckt värmer mig och gör att jag känner att om mitt liv på något sätt skulle krångla till sig, så finns det

Trollsykien är bland annat just det att kunna bli barn på nytt. Och se förändringarna hos oss....

bara några soliga och trevliga dagar i "Rallarrosens tid"? eller är det så att det är något mer i den? Ja, jag tror faktiskt det.

För några år sedan hade vi som symbol ett sidenband som enligt dåvarande värd kunde representera syskonbandet, familjebandet eller om man så ville, vänskapsbandet. De banden har i dagens samhälle fått mindre och mindre betydelse. Jag tror dock att vi genom Trollsykien har bevarat och till och med förstärkt dem. Det sägs ju av de lärde att för att tycka om andra måste man tycka om sig själv. Jag tror att det är lika viktigt att för att bry sig om och kunna engagera sig i sin omgivning måste man ha

att Nils har blivit lite gråare i huvudet, att Eric fått några rynkor till och att Lasse hör lite sämre. Det är också spännande gissningstävlingar om vem det eller det barnet tillhör och hur gamla de är. Det är också en stillsam, lågmäld pratstund med någon om saker som hände för länge sedan, om gamla ungdomssynder eller om gamla gemensamma bekanta och Träffar som varit. Det är också att ha rätt att för några dagar få lägga av vuxenrollen och vara barn för en tid.

Det är också, och det är inte det minst viktiga, att upptäcka att jag är omgiven av människor, vuxna och barn, som alla är unika på sitt sätt, och som bryr sig

människor som är beredda att ge mig den hjälp jag behöver.

Att få leva i denna gemenskap är något att vara rädd om och värda ömt. Men det är också ett ansvar, ett ansvar att verka för att dessa tankar och ideer sprids utanför vår krets och ut i en värld som absolut skulle bli mycket bättre om något av det kunde tillåtas få fotfäste.

För mig är alltså Trollsykienträffen - då - nu - och framtiden.

Jag ser redan fram mot 1993 års Trollsykienträff.

Ha det bra till dess
önskar

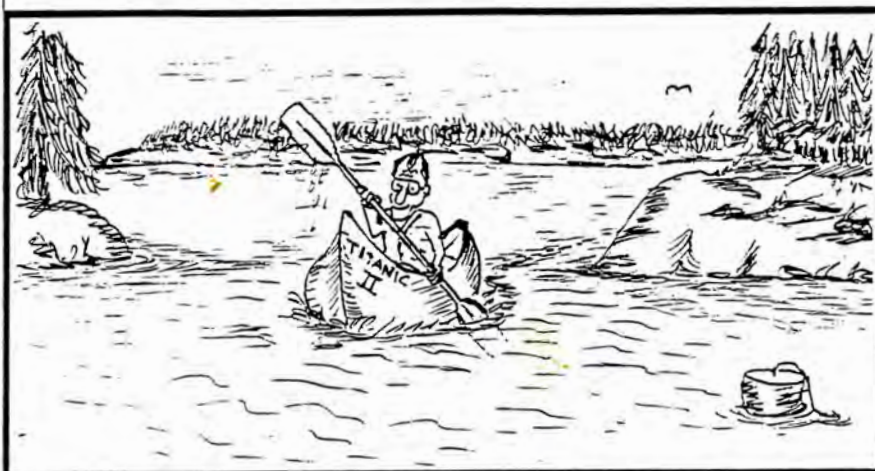
Sven

Kanottur med otur

Det talades mycket om min kanotfärd på Båven i somras. Det hela urartade nästan till att bli någon dålig vandringsägen. Historien gick från man till man, eller snarare från mun till

jag har lite halvdålig syn upptäckte jag ganska snart att det var Hasse - Hasse från Sanna alltså.

Jag fick också för mig att han satt med en videokamera i famnen och väntade

En trevlig kanottur vid Båvens vackra stränder....

mun och som det brukar bli så förändrades historien i takt med antalet munnar den passerade. Här kommer nu den sanna versionen.

Jag lånade alltså en av kanoterna för att från sjösidan bese de vackra omgivningarna. Jag hade till och med vissa förhoppningar om att få se någon fiskgjuse som ju har fina häckningsplatser just vid Båven.

Jag kajkade runt och njöt i fulla drag. När jag kom tillbaka mot bryggan vid anläggningen efter någon timme såg jag en man sitta uppe i skogsbrynet och spana ut över sjön. Han hade god utsikt över sjön och bryggan och även om

på lämpligt motiv. Nu, tänkte jag, har jag min chans att visa vad jag kan och även få detta dokumen-

Eskimävändning, måhända ?

terat på film. Jag förberedde mig noga för min "specialare", nämligen att snurra runt med kanoten och komma upp på rätt köl igen och helt oberörd fort-

sätta kanotandet. Jag räknade med att Hasse nog hade sett proffsen utföra den konsten men han kunde knappast veta att jag behärskade den.

Nu gällde det bara att invänta rätt ögonblick. Jag måste ju se till att kanoten och jag kom i rätt läge för kameran., Jag närmade mig sakta bryggan och sneglade mot skogskanten. Nu befann jag mig strax i perfekt vinkel för kameramannen. Det var bara att hoppas att han var på elerten.

- *NU, tänkte jag, och gjorde snurren.*

Men, tyvärr, jag kunde ju inte veta att det just där fanns en stor sten på botten. Jag kom helt enkelt inte förbi den med kroppen utan blev stående upp och ner. Jag fick lov att kravla mig upp från stenen alltmedan kanoten låg kvar med botten upp.

När jag skakat av mig vattnet tittade jag upp mot skogsbrynet. Nu såg jag inte längre någon Hasse, bara ett stort gap. Och ur gapet frustade ett skadeglatt skratt. Fy f.. På bryggan stod dessutom tre unga flickor och flabbade högljutt. Dessbättre visade det sig dock att Hasse inte hade någon videokamera med sig. Det var jag glad för.

Men jag undrar hur Hasse hade reagerat om inte stenen funnits där och jag lyckats med min saltomortal.

Då hade han nog bara gapat...

Jerker

På Ahrenbergs tid

"På Arendorffs tid, då var himmelen vid, då var stjärnorna nära att se.

Det var glädje och skratt, blev man haffad en natt var dé ingenting särskilt mé dé..."

Så skrev Nils Ferlin i en "sak" (som han plögade kalla sina dikter) med rubriken "Kuplett", tillägnad Victor Arendorff Högalid.

Nu tänkte jag travestera honom en aning i inledningen och i stället skriva en "sak" som handlar om "På Ahrenbergs tid.."). Det skall väl gå lika bra. Skillnaden är att om det hände någonting då så var det "någonting särskilt mé dé"!

"Flyglängtan"

Min (och många andras) mor - Murklan - längtade i yngre dagar alldeles hemskt efter att få flyga. Men hon

sensommaren troligen 1940, hände det sig att den vittberömde flygaren Albin Ahrenberg kom till Njutånger med sitt passagerarplan för att göra uppstigningar och ge Njutångersborna möjlighet att se sin bygd från ovan.

Murklan (som då ännu inte fått sitt hedersnamn utan hette bara Karin) pratade flera dagar i förväg om denna stora händelse. Och hon drömde om att få följa med i planet som skulle starta och landa uppstigningarna vid Snäckmorkajen. Men hon räknade hela tiden med att det bara kunde bli en dröm. Det kostar säkert 15-20 kronor att få följa med och det har vi inte alls råd med, tänkte hon.

"Murklans" mor

Vid den här tiden hade vi

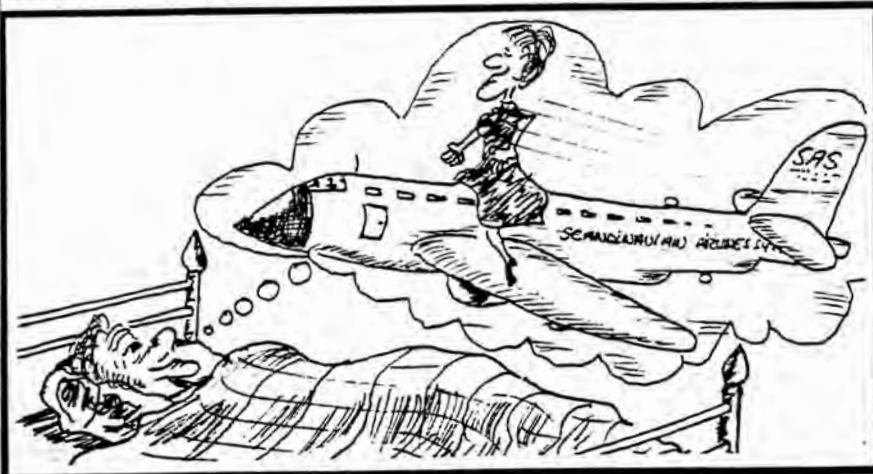
och dagen före Ahrenbergsbesöket kom hon till Murklan och sa att "du kan få pengar av mig så att du kan följa med på en tur". Murklan - eller Karin - blev naturligtvis jätteglad när hon såg sin dröm gå i uppfyllelse. Det är väl inte troligt att hon sov särskilt mycket den natten. Hon bara låg och fantiserade om flygfärder.

Men hon hade naturligtvis inte räknat med mig. Jag hade (även då) en viss förmåga att kunna åstadkomma hinder för mina föräldrars planer.

Under dagen var jag själv vid Snäckmorkajen och badade. Vi dök från den höga kajen, men äventyrliga som vi var räckte det inte med kajhöjden som väl var ett par, tre meter. Vi rullade därför ut ett tomt bensinfat - dom är ju ganska tunga även när dom är tomma - och ställde vid kajkanten för att få "trampolinen" högre. Därifrån vågade dom flesta dyka och då var det inte så roligt. Vi tar ett fat till, tyckte jag. (Jag skulle i alla fall tro att det var jag som tyckte).

Fatolycka

Sagt och gjort, vi rullade fram ett fat till. Men för att komma rätt innan vi lyfte upp fatet måste vi "kanta" det en bit och just när vi

Mor Karin o andra mammor fantiserade om flygning.....

hade ju inte råd. Men så, någon gång på

vår mormor (alltså Murklans mor) boende hos oss

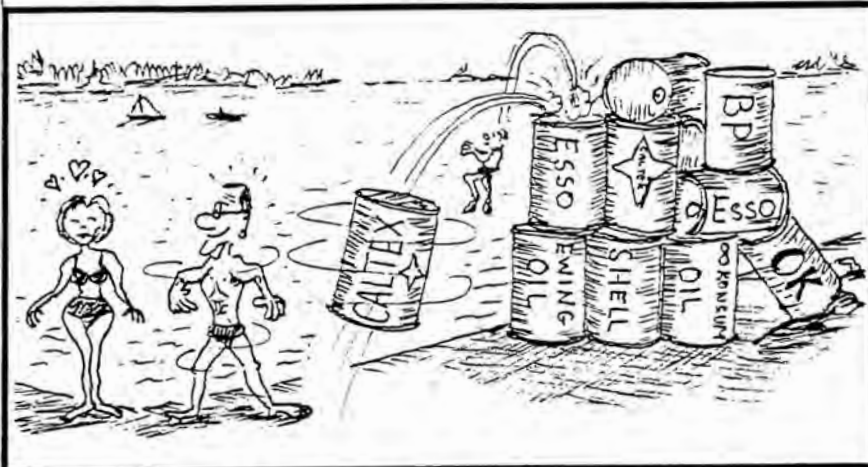
Forts. från föreg. sida.....

skulle lyfta släppte någon taget och fatet slog ner - rakt över min tå förstås. Det sa liksom bara "ploff" i tån och det blödde kraftigt.

skjutsa dig till sjuksyster i Iggesund, sa hon.

Mormor som stod bredvid skrattade.

- Inte kan du komma till

Det sa bara "ploff" när jag fick bensinfatet på tån.....

Sven-Olof Bergqvist (numera författare) som var en av mina kamrater tog sin cykel och stack hem till Skarplycka efter bandage och - vätesuperoxid! Det senare hade hans mamma skickat med för att rena såret. Sven kom, slog på ordentligt ur flaskan och det sved som jag skulle ha foten i elden. Sedan jag väl fått hoppa runt några varv på ett ben petade han på någon slags salva och därpå gasbinda.

Att sätta på sig en sko efter detta var otänkbart och det började värka fruktansvärt. Jag lyckades dock cykla de tre kilometerna hem, trots att jag egentligen kunde "dra på" bara med ena trampan. När jag kom hem plockade mor av bandaget, men när hon såg hur det var vågade hon inte göra mer.

- Du får vänta till pappa kommer hem så får han

sjuksyster med sånt där, då skrattar hon ut dig, sa hon.

Nu blev det ändå så och när vi kom ner till syster visade det sig att inte heller hon ville ge sig på skadan. Ni får åka till doktorn.

På cykel till doktorn

Doktorn var en hårding, men jag sa inte ett ljud på hela tiden..

Cykelfärden med mig på pakethållaren gick vidare till Njutånger och doktor Rymer-Rytén. En tuff läkare som inte sparade på

krutet när han talade till sina patienter. När vi kom var han ute på sjukbesök och vi fick vänta. Under tiden bar dom in en äldre farbror och lade på en bänk i väntrummet. Han skrek och ylade och verkade ha fruktansvärt ont. Det visade sig att han brutit nyckelbenet. När doktorn omsider kom och fick höra skrikan- det i väntrummet kom han ut, tittade på farbrorn och sa:

- Vad fan gapar du efter, kom in här så ska jag se vad jag kan göra.

Vi hörde farbrorn länge därinne innan bilen fick forsla honom vidare till lasarettet för "reparation". Jag blev nog lite illamående av skriket.

Klockan var bortemot nio på kvällen innan vi kom in till doktorn och han hade jobb någon timme innan han lyckades pussla ihop

trasorna och "nästa" ihop tån med åtta stygn. Jag sa inte ett ljud på hela tiden, men ont gjorde det. Kanske det berodde på att pappa

Forts. på nästa sida.....

Forts. från föreg. sida.....

höll mig i handen hela tiden medan "broderiet" pågick. En hel krona fick jag av doktorn efteråt och han nämnde något om att jag var motsatsen till farbrorn han haft därinne förut.

Mamma var nervös

Och under hela den här tiden gick mamma därhemma och var nervös under de många timmarnas väntan. Därmed blev det heller ingen flygtur.

- *"Förgrömmade onge", skulle Emils pappa ha sagt, men det sa inte Murklan.*

Men som sagt: Allt detta hände "på Ahrenbergs tid..." Det skall också nämnas att, eftersom jag inte kunde stödja på foten och inte kunde ha skor på fick jag krypa omkring på golvet därhemma. Jag blev borta från skolan i hela två veckor på grund av olyckan. Detta var också de enda dagar jag var borta från skolan under alla mina sju folkskoleår. Där förekom ingen skolsjuka minsann!

Jerker

Trollsykien (TT)

Rapport med resultatlista från 1991 års släktträff finns med i tidningen. Däremot har jag inte lyckats ragga upp några resultat från vare sig Stormästerskapet eller medelmästerskapet. Men så vitt jag kan komma ihåg var det en hård kamp mellan Ulf-Henrik och Lennart, där vinnaren blev Ulf.....

"Hvita Briggen"

Fängelset i Ystad

När man i svunna tider närmade sig Ystad västerifrån passerade man först de stora svinhusen vid Lilleskog. Därefter kom man till kyrkogården, och som lök på laxen tornade det vitkalkade Ystad fängelse upp sig framför besökarens ögon. Den ovan beskrivna infarten till Ystad tedde sig väl för de flesta ganska påfrestande, och även till vissa delar skrämmande.

och hur kunde det gå så snett med de här två små rara barnen som verkade så pigga och glada på släktträffen, och icke det minsta kriminella.

Sanningen är förstås att det gamla fängelset som byggdes 1878, och stängdes 1985, har renoverats och innehåller sedan 1991 både daghem och dagcentral, arkitektkontor och lite annat smått och gott. Det

Tre gånger i veckan hämtar jag barnen från fängelset.....

Denna lilla skröna skall uppehålla sig vid en av dessa platser. Nämligen fängelset. Anledningen till det är naturligtvis både att jag arbetat inom kriminalvården, och dessutom att jag numera besöker det här fängelset ca. tre gånger i veckan, då jag hämtar våra barn där. Nu tänker ni kanske "att det var värst",

mesta av det gamla är renoverat. Celler och celldörrarna i trä är i stort sett intakta. Gallerna för fönstren sitter där, och muren står som i forna dar. En som jag ser det, alldeles perfekt miljö för barn, som ju ofta är ganska rymningsbenägna.

Kalkylen som höll
Fängelset stod klart 1878,

Forts. på nästa sida....

Forts. från föreg. sida

efter tre år av byggande. Staden var i stort behov av ett fängelse, då den som sjöstad fått bekymmer med ökad kriminalitet, och att det på den här tiden inte var så vanligt med speciella fängelser. De fångar som fanns satt på fästning eller på de få platser som fanns inrättade på rådhus och andra lokaler i staden. Hela fängelsebygget i Ystad budgeterades till 130.000 kronor. När det hela stod klart hade man förbrukat 129.898 kronor och 88 öre. Snacka om hållbar kalkyl. Vad man gjorde med de överblivna 101 kronor och 12 örena förtäljer inte historien.

Gudsorden

När man byggde fängelset anammade man ett system från Amerika. Det så kallade Philadelfiasystemet. Det byggde på enskildhet. Varje fånge skulle ha en egen cell, där han med bibeln som nattlektyr skulle tänka över sina synder. Fängelset byggdes med öppna våningar, så att en präst skulle kunna stå längst ner och hålla gudstjänst, och fångarna stod på den kommandobryggliknande utbyggnaden framför sina celler och tog emot gudsorden. Vid den här tiden fanns inga promenadgårdar, utan fångarna tillbringade den mesta tiden i ensamhet i cellen.

Första fången

Den allra första fången som anlände till Ystad cellfängelse var en kvinna. Nämligen

gen fattighjonet Lovisa Juhlin, som dömdes till 10 månaders fängelse för stöld.

Första fången var en kvinna

Efter henne fylldes fängelset snabbt och alla de 54 cellerna besattes.

Hinke och grabbarna

Under 1900-talets början dök det upp en ny kategori fångar på landets fängelser, så även i Ystad. Det var dom som dömdes för sina åsikters skull. De politiska fångarna. Socialister, ateister, anarkister och andra. Ystad fängelse hade vid den här tiden gjort sig känt som ett vänligt fängelse, med en mycket frisinnad fängelsedirektör. Han hade för vana att sätta dessa fångar i en cell alldeles intill sitt tjänsterum, så att han kunde slinka in och diskutera det politiska läget. Detta gjorde att många politiskt dömda frivilligt begärde att få avtjäna sitt straff i Ystad. Och många har suttit i den berömda cell nr 19 intill direktören. En av de mest berömda var den socialistiske agitatorn och anarkisten Hinke Bergegren. Han sparkades ur socialdemokratiska partiet, för att han

ansågs för radikal. Hinke avtjänade ett 10 månader långt straff i Ystad 1908.

Chefredaktör i fängelse

En annan som ofta satt på fängelset i cell nr 19 var chefredaktören för sossetidningen Aurora, Johan Pihlman. Han skrev sina mot makten obekväma ledare och dömdes till fängelse för detta. Han fortsatte skriva sina ledare och dömdes ånyo. Eftersom tingsrätten var inbyggd i fängelset, behövde han inte gå så

Skräddaren Roos fick sitta av straffet för ch.redaktören...

långt för att dömas. Bara nedför trapporna, via häktet och genom den långa korridor som allmänt kallades suckarnas gång och sammanband tingshus och fängelse. Johan tröttnade till slut på det här springet, och tidningen utsåg därför en skräddare vid namn Roos till ansvarig utgivare. Han hade mer tid än Pihlman att sitta i fängelse, och Pihlman gjorde betydligt mer nytta som en fri man. Han fortsatte naturligtvis att skriva

Forts. på nästa sida...

Forts. från föreg. sida

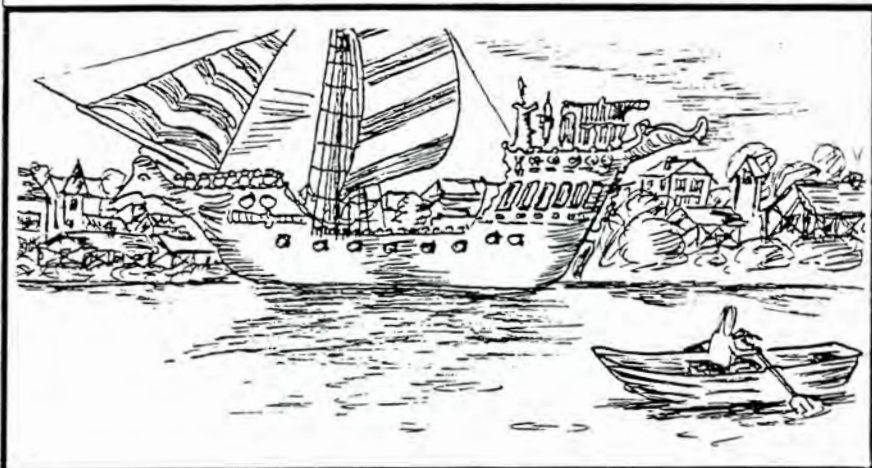
ledare, men skräddar'n fick krypa in för dom.

Före sin tid

Ystad fängelse var som sagt redan från början känt som ett humant och av framsyn-

tämde att fångarna fritt skulle få använda stadens idrottsplats för diverse idrottsliga lekar.

Farhågorna kom på skam när idrottsplatsens vaktmästare i efterhand deklarerade

Fängelset i Ystad kallas i folkmun Hvita Briggen på grund att det från sjösidan kunde liknas vid ett stort skepp.....

thet genomsyrat fängelse. De var först i landet med att på olika sätt mildra skadeverkningarna av ett långt fängelsestraff, genom att använda nya djärva grepp. Bl. a att fångarna fick vistas ute och hjälpa till hos stadens trädgårdsmästare och andra. Det som långt senare kom att kallas frigång. Redan på 30-talet förskräcktes stadens invånare, när fängelsedirektören bes-

att det här var fina "pågar". "Förra veckan hade jag en varpakurs för en samling lärarinnor, och det var sju resor värre", sade vaktmästaren vidare.

Man ska veta att alla de här tilltagen var minst 30 år före sin tid.

Fem-femmor

Fängelset i Ystad kallades i folkmun för Hvita Briggen. Troligen p.g.a att det låg vid

havet och kunde nog från sjösidan uppfattas som ett stort vitt skepp som kom seglande.

En kategori fångar som under 30 och 40-talen befolkade fängelset var de som dömdes efter 5:e kapitlet, 5:e paragrafen i strafflagen. Där talades om sådana som inte kunde ställas till ansvar för gärningen eftersom de inte var vid sina sinnens fulla bruk. Därav uttrycket: - Du är allt en riktig fem-femma du, Bernt-Olov....

Norrmalmstorgar'n

Annat känt folk som suttit på Ystad fängelse är den s.k. Norrmalmstorgsrånaren, Janne Olsson och författaren Lasse Strömstedt. Dessa två befinner sig idag på rätt sida om lagen och det var kanske vistelsen på det vänliga fängelset i Ystad som vände trenden.

Idag sitter alltså Beata och Joel där, och hur det går för dom får väl framtiden utvisa.

GOD JUL OCH GOTT NYTT ÅR

*önskar
Bearnie*

.....EN AVSLUTNINGSTEXT.....

Det här är sista sidans allra sista text, och som vanligt är det svårt att hitta något att fylla den med. Det här är ett dilemma som de flesta redigerare råkar ut för, förr eller senare. Men om jag babblar på så blir den

säkert fylld. Jag vill här passa på att tacka alla ni som ställde upp och gjorde 1992 års släktträff till vad den blev. Vädret var ju hyfsat hela veckan. Maten var det såvitt jag minns inget att klaga på. Vi hann

även med det som vi brukar hinna med. Dessutom fick vi besök av Eskilstuna-Kurirens Flens-redaktör, som gjorde ett fint reportage, där "Murklan" stod i centrum som sig bör.

Värden